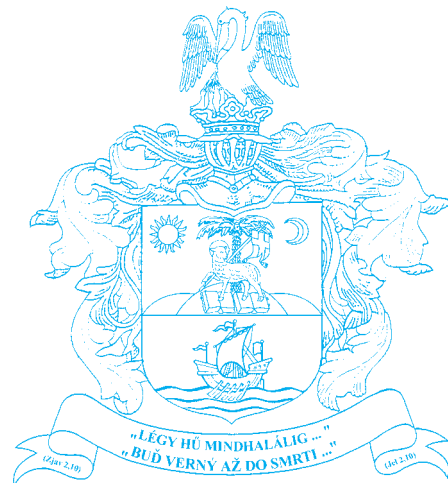

KÁLVINISTA SZEMLE

A SZLOVÁKIAI REFORMÁTUS KERESZTYÉN EGYHÁZ
HIVATALOS LAPJA

LXXXI. évfolyam

2. szám

Komárom, 2010. február

Ára 35 cent

KRISZTUS ÖRÖKÖSTÁRSAI

„Amikor Jézus továbbment onnan, meglátott egy embert ülni a vámnál. Az felkelt, és követte őt” (Mt 9,9). Kedves Testvéreim! Mielőtt a szent keresztség által a keresztyén anyaszentegyház tagjaivá lennétek, ismét az Úr Jézus szavát halljátok: „Kövess engem!” Jézus ezt Máténak mondta, és ő azonnal felállt, és ment Jézus után. Ti is így hallottátok meg az ő szavát, és elindultatok Jézus után. Úgy, ahogyan régen Ábrahám.

Neki azt mondta az Úr: „Menj el földedről, rokonságod közül és atyád házából arra a földre, amelyet mutatok neked! Általad nyer áldást a föld minden nemzetsége... és elindultak, hogy Kánaán földjére menjenek. El is érkeztek Kánaán földjére” (1Móz 12,1.3b.5b). Így indultatok el és jöttetek ki atyáitok földjéről ti is, és jutottatok el (ugyan nem az ígért földjére, nem a Kánaánba) egy másik országba. De ti most már mentek tovább Jézus után az ő örök országa, a mennyei Kánaán felé.

Nektek maga az Úr nyitotta meg a szemeket és a fületeket. Hiszen mi nem értettük egymás nyelvét. Ti csak megismertetek engem, és aztán magatoktól kezdtétek el olvasni az Igét. Meg akartátok ismerni azt, akinek én szolgállok. És felismertétek, hogy a kereszten maga az Isten Báránya szenvedett értetek, és hogy azokban a vérző sebekben vannak elrejtve a ti bűneitek is. Olyan országba jöttetek, ahol már ezer éve szól az evangélium. Mégis, sokan vannak körülöttetek olyanok, akik még mindig vakok, akik még mindig nem ismerték fel a kereszten az ő Megváltójukat.

Ez isteni kegyelem rajtatok, az ő örök kiválasztó jósága, hogy nektek látó szemet és halló fület adott. Minderről én sokáig mit sem tudtam. Én csak megszerettelek titeket, mint akik rokonaink vagytok, és azóta imádkozom értetek. És az Úr meghallgatott, és így válaszolt az én imádságomra. Ábrahám hetvenöt éves volt, amikor kijött Háránból. Én nyolcvanéves vagyok, amikor Isten kiválasztott engem, hogy az én számból halljátok meg az örömhírt és higgyetek, mint ahogyan a ti édesapátok is, aki nyolcvanéves korában az első lenne köztetek, ha itt lehetett volna.

Tehát én most hirdetem néktek, hogy a szent keresztségben Isten, Jézus Krisztus által, Ábrahám örököséivé, az ő szövetségébe fogad titeket. Nem azért, mintha ti jobbak lennétek. Nem is azért, mert ti magatok elhatározátok, hogy elszakadtok a bűntől és az Úr Jézust fogjátok követni. Hanem csakis azért, mert Ő, az örök, világteremtő Úristen már az örökkévalóságban, amikor még csak megtervezte a világot, már akkor szeretett titeket, és már akkor döntött és el-

(Folytatás a 3. oldalon)

Mi Isten neve malájul?

Nem kimondottan keresztyéni cselekedet (keresztyén) templomokat gyűjtani föl, amint január elején Malajziában történt. Igaz, nem is keresztyének követték el a nemtelen tette(ke)t. Muzulmán vallási fanatikusok ragadtatták el magukat, akik (a sértettekhez és hozzánk hasonlóan) egyistenhívők. Ugyanazt az Istent imádjuk, mondhatnánk. Mi Istennek nevezzük, ők Allahnak. A muzulmánok arabul, magyarul, malájul is Allahot mondanak.

És eljutottunk a botránykőig: a maláj keresztyén is Allahnak nevezi az Istenét. Más szó maláj nyelven nincs a mindenség Urára, tehát nem hívhatja másként. De ne nevezze Istent Allahnak, gondolják az Allah-hívők – még akkor se, ha nincs más szó rá malájul. És még akkor se, ha a malajziai legfelsőbb bíróság eltörölte azt a jogszabályt, amely megtiltja a nem muzulmánoknak az Allah szó használatát. A kör bezárul, és repül a gyutacs... A Mohamedet kiábrázoló dán karikatúrista felé meg majdnem balta repült, amikor a saját házában támadt rá egy szomáliai fanatikus...

Amúgy még szimpatikusnak is tűnhet(ne), hogy az Istenéért (vagy a prófétáért) hadba száll valaki, de ha a másik ember (felebarát?) ellehetetlenítésével véli a célját elérni, nem jó formáját választja a hadakozásnak. Mert nem hiszem, hogy a világot teremtő, mindeneket fenntartó és igazgató Isten, az egész teremtség szuverén Ura rászorulna arra, hogy ily módon védjék meg a nevét. Azt tisztelni kell, a másik ember (az Isten képmása) megfélemlítésével, eltiprásával csak gyalázatot lehet rá hozni...

–kis–

Henri Viscardi

MEGHALLGATOTT IMÁDSÁG

*Erőt kértem az Úrtól,
S Ő nehézséget adott,
melyeken megedződtem.
Bölcsességért imádkoztam,
és problémákat adott,
melyeket megtanultam megoldani.
Előmenetelt óhajtottam,
gondolkodó agyat és testi erőt kaptam,
hogy dolgozzam.
Bátorságot kértem,
és Isten veszélyeket adott,
melyeket legyőztem.
Szeretetre vágytam,
és kaptam az Úrtól bajba jutott embereket,
hogy segítsék rajtuk.
Kegyess jóindulata helyett
alkalmakat kaptam a jóra.
Semmit sem kaptam, amit kértem,
és mindent megkaptam,
amire szükségem volt.
Meghallgatta imádságomat.*

(Fordította: Békés Gellért)

Az ÚR színe előtt

Uram, önts szívünkbe ismételten igazi szeretetet irántad. Tüzeljen fel bennünket a Te szereteted, hogy teljesen átadjuk magunkat neked, amint vagyunk. Te az első tanítványaidat szeretet által tüzelted fel, hogy utána bármire vállalkozni merjenek. A Te szereteted hadd hulljon a mi szívünkbe mennyei tűzként, hogy mindig megőrizzük a vallásosságot, az áhítatosságot, a fogékonyságot. Könyörülj a mi lelkeink felett, amelyek az örökkévalóság felé tartanak. Még nem vagyunk egészen készen, lámpásaink még gyengén világítanak. Te magad formáld át gondolkodásunkat, éleszd fel hideg szívünket az isteni szeretet tüzével, hogy ne legyünk többé lusták és álmosak, hanem mint megtért zarándokok vándoroljunk a mennybe és gyűljünk össze a Te szent színed előtt, hogy a Te trónusod előtt minden szentekkel együtt végtelenül örvendezhessünk a Te szeretetednek. **Ámen.**

Gerhard Tersteegen

A teáscsésze

Egy házaspár elment vásárolni, hogy vegyenek valamit közelgő házassági évfordulójuk alkalmára. Mindketten szerettek az antik tárgyakat, kerámiákat, különösen a teáscsészéket. Az egyik kerámiaüzletben megláttak egy szép csészét. A férj megkérdezte az eladót:

– Meg szabad nézmem ezt a csészét? Még sosem láttam ennyire szépet!

A boltos a kezébe adta, és miközben csodálta a mesteri alkotást, a csésze – a legnagyobb meglepetésére – megszólalt:

– Nem érted, hogyan lehetek ennyire szép? Tudod, nem voltam mindig teáscsésze. Volt idő, amikor vörös voltam és agyagnak neveztek. Mesterem kiásott, megdolgozott, összelapított, meggyúrt újra és újra, én pedig üvöltöttem a fájdalomtól: – Hagyj békén! De Ő csak mosolygott, és így szólt: – Még nem! Aztán egy gyorsan forgó korongra helyezett és én hirtelen csak forogtam, forogtam, forogtam körbe-körbe. – Állíts meg! Szédülök! – kiabáltam, de a Mester csak ingatta a fejét, és azt mondta: – Még nem!

Aztán betett a kemencébe. Sosem éreztem olyan forróságot. Csodálkoztam, miért akar megégetni. Sikoltoztam. Ki akartam jutni. Láthattam a Mester arcát az

üvegen át, és leolvashattam ajkáról, a hogy a fejét rázza: – Még nem! Végül az ajtó kinyílt, kitett a polcra, hűlni kezdem. Most már jobb! – gondoltam. Aztán mindenütt befestett. A festék szaga rettenetes volt. Undorodtam tőle. – Hagyd abba! Hagyd abba! – kiáltottam. De csak ingatta a fejét: – Még nem!

Aztán hirtelen újra visszatett a kemencébe. Nem ugyanabba, mint először: ez kétszer olyan forró volt. Úgy éreztem, megfulladok. Könyörögtem, mindent megbántam, sikoltoztam és sírtam. Közben láttam, amint rázza a fejét, és azt

mondja: – Még nem vehetlek ki. Azt gondoltam, nincs többé remény. Végem van! Kész voltam rá, hogy végleg feladjam, mire kinyílt az ajtó. A Mester kivett, és újra a polcra tett. Egy órával később elélem állított egy tükröt, és azt mondta: – Nézd meg magad! Amikor a tükörbe néztem,

alig akartam hinni a szememnek: – Ez nem én vagyok, ez nem lehetek én?! – hitetlenkedtem. – Ez gyönyörű! Gyönyörű vagyok! – kiáltottam.

– Szeretném, ha emlékeznél – mondta –, tudom, fájt, amikor gyúrtalak, gyömszöltelek, de ha nem teszem, kiszáradsz. Tudom, hogy szédültél, mikor a korongon forgattalak, de ha megállítom a korongot, szétmorzsolódsz. Tudom, hogy elviselhetetlenül forró volt a kemencében, és nem értettél, miért teszek oda, de ha nem teszem, megrepedsz. Tudom, hogy rettenetes volt a szag, amikor bevontalak mázzal és befestettelek, de ha nem teszem, akkor sosem erősödsz meg, és nem lesz színes az életed. És ha nem teszek újra vissza a másik kemencébe, nem élhettél volna sokáig, nem lennél elég erős. Befesteztelek. Olyan vagy, amilyennek elképzelvek akkor, amikor hozzáfogtam a munkához.

*

Így formálja Urunk a mi életünket is. Néhányan a kemencében vagyunk üvöltve, sikoltozva: – Engedj ki! Néhányan épp színesedünk, és ez kellemetlen, majd megőrjít. Néhányan körbe forgunk, és nem tudjuk, hol vagyunk. Csak azt kérdezzük: – Mi történik velem? Minden olyan zavaros.

De Ő tudja, hogy mit tesz. Bízz benne!

(Befejezés az 1. oldalról)

határozta, hogy úgy fogja igazítani a ti életetek útját, hogy egyszer megismerjétek engem és általam az én Uramat. „Mert ő szabadított meg minket, és ő hívott el szent hívással, nem a mi cselekedeteink alapján, hanem saját végzése és kegyelme szerint, amelyet még az idők kezdete előtt Krisztus Jézusban adott nekünk. Ez most nyilvánvalóvá lett a mi Üdvözítőnk, Krisztus Jézus megjelenése által, aki megtörte a halál erejét, és az evangélium által világosságra hozta az elmúlhatatlan életet. Ennek az evangéliumnak a szolgálatára rendeltem én hírnökül, apostolul és tanítóul” (2Tim 1,9–11).

Isten most áldást ígér nektek ezerigig úgy, ahogy azt Ábrahámnak ígérte, aki nekünk is atyánk a Jézus Krisztus által. Halljátok az Úr ígését: „Ez lesz az én szövetségem veled: Sok nép atyja leszel! Nagyon megszorítom utódaidat... Szövetségre lépek veled, sőt utódaiddal is, örök szövetségre minden nemzedékükkel. Mert Istened leszek, és utódaidnak is” (1Móz 17,4.6a,7).

Testvéreim, megértettétek? Ez Isten válasza a ti kérdésekre is. Titeket az Úr szólított az evangélium által, amikor azt olvastátok, hogy Zebedeus fiainak az anyja azt kérte Jézustól, hogy az ő két fia üljön Jézus jobb és bal keze felől az ő országában (Mt 20,20–23). (A ti szívetek is megkérdezte: mi lesz a mi fiainkkal.) Akkor Jézus azt felelte: az nem az ő dolga, hogy helyeket osztogasson jobb és bal keze felől. Arról Isten az ő örök szeretetében már az örökkévalóságban döntött.

A szent keresztség pedig annak a meghirdetése, hogy ti Isten szövetségében vagytok, mind magatok, mind gyermekeitek is, és nem csak egy-két generációban, de ezer generációban, ahogyan azt megígérte az ő örök szavában: „De irgalmasan bánok ezerigig azokkal, akik szeretnek engem, és megtartják parancsolataimat” (2Móz 20,6).

Vagyis a ti gyermekeitek már születésüktől fogva örökösök. Nem kell felnőttségükig várni, amíg majd ők döntenek, hanem már születésük után kihirdetjük felettük Isten szövetségét a megkeresztelésük által. Mint ahogyan ezt Pál apostol cselekedte, amikor Filippiben megkeresztelte Lídiát, majd pedig a börtönőrt is, egész családjukkal együtt, akik így Jézus Krisztusnak örökösstársai lettek (ApCsel 16,15.31–33; Róma 8,17; Kol 2,11–12).

Most tehát én mint Krisztus követe hirdetem nektek az ő örök döntését az ő Igé-

KRISZTUS ÖRÖKÖSTÁRSAI

jéből: Ha megbántátok a bűneiteket, és hisztek a Jézus Krisztusban mint Isten Fiában, a ti megváltó Uratokban úgy, ahogy azt a mi hitvallásunk szerint valljuk, akkor: „Ti azonban választott nemzetiség, királyi papság, szent nemzet vagytok, Isten tulajdonba vett népe, hogy hirdessétek nagy tetteit annak, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket; akik egykor nem az ő népe voltatok, most pedig Isten népe vagytok, akik számára nem volt irgalom, most pedig irgalomra találtatok. Mert olyanok voltatok, mint a tévelygő juhok, de most megtértetek lelketek pásztorához és gondviselőjéhez” (1Pt 2,9–10.25).

Hogy pedig ez most megtörténhet, ez Isten válasza az én imádságomra. Tudjátok meg ti is: nem hiába imádkozunk. Mi, akik hiszünk az Úr Jézus Krisztusban mint Megváltónkban, kérhetünk, imádkozhatunk, és Ő meghallgat minket. Ezért ti is imádkozzatok – önmagatokért és gyermekeitekért. De imádkozzatok azokért is, akik bajban vannak, akiknek segítségre van szükségük és akikért talán senki sem imádkozik. És Isten – Jézusért – meghallgat titeket.

Ilyen nagy, ilyen kegyelmes a mi Istenünk! Ilyen Atyánk van nekünk az Úr Jézus Krisztus által! Legyen mindörökké áldott az ő drága szent neve! **Ámen.**

Amikor megnyílik az ég

A fenti igehirdetés 2009. november 8-án hangzott el Hollandiában néhány volt muzulmán testvér megkeresztelése alkalmából. Én olvastam magyarul, majd szakszonként elhangzott holland nyelven, utána pedig perzsául. Ugyanígy történt a szentségeknek (a szent keresztségnek és az úrvacsorának) a református keresztyén egyház szertartása szerinti kiszolgáltatása közben is. Életemben először történt, hogy nem közvetlenül szóltam a gyülekezethez, hanem olvastam az igehirdetést, mint egy előadást. Le kellett írnom, majd lefordították holland, végül perzsa nyelvre (mert volt olyan, aki csak azon a nyelven értett). A legegyszerűbb kifejezéseket kellett használnom, mert a fordítók eddig még sohasem találkoztak ezekkel a kifejezésekkel.

A volt muzulmán testvérek kérték, hogy én kereszteljem meg őket, mert-hogy általam ismerték meg Jézus Krisztust. Én csak akkor szereztem tudomást arról, hogy mi játszódott le bennük meg-

ismerkedésünk óta. Vettek maguknak Bibliát holland, angol s főleg perzsa nyelven, és elkezdtek olvasni. Minden szabad idejükben, szinte éjjel-nappal. Mindent maga a Szentlélek végzett. Én aztán csak magasztaltam az Úr nevét, hogy ez volt az ő szent és üdvösséges akarata. Elváltaltam tehát, és megpróbáltam őket a keresztelésre előkészíteni.

Mindegyikük számára kerítettem (kinek holland, kinek angol nyelven) egy-egy példányt a Heidelbergi káté olyan kiadásából, amelyben minden kérdés után kinyomtatták a bibliai utalások teljes szövegét is. (Én a régebbi kiadások mellett az 1914-ben Debrecenben így kiadott kátét használom, amely tudtommal az utolsó ilyen magyar nyelvű kiadás.) Kijelöltem azokat a kérdéseket, amelyeket feltétlenül tudni kell amellet, hogy a teljes kátét tanulmányozzák. (Talán a puritanizmus óta nem voltak ilyen, az igazság és üdvösség után szomjúhozó tanulmányozói!)

Eredetileg úgy tervezték, hogy ők jöjjenek el Szlovákiába, hogy a korom miatt megkíméljenek engem a hosszú utazástól. Mivel azonban az egyik fiatalasszony közben két súlyos operáción esett át s nem bírta volna a hosszú utazást, mégiscsak nekem kellett odautaznom. És akadt egy holland testvér, aki autóján és költségén elvitt oda és vissza is hozott. Így történhetett meg, hogy az Úr sok év után ismét megengedte látnom és a jelenlévő gyülekezettel együtt megtapasztalnom, milyen az, amikor valakinek ilyen valóban „kálvinista” módon megnyílik a mennyország kapuja.

Amellett a nagy hála mellett, amelyet mindezek után a szívemben érzek, mégis feltámad bennem a kérdés: nem lett volna-e egyszerűbb, könnyebb, ha nem kellett volna megtennem ilyen hosszú utat. Csak ezeket a távolból jöttöket ébresztette fel a Szentlélek arra, hogy meg kell bánni a bűnt, meg kell térni, hogy meg lehet menekülni? Vannak nálunk is, itt a közelben, körülöttünk, a saját gyülekezetünkben, egyházunkban, nemzetünkben sokan, akiknek még nem nyílt meg sem a szemük, sem a fülük, sem a szívük. És nem is értik, hogy van kiút ebből a zűrzavarból, ebből a kavargásból, ebből a reménytelenségből, hogy van út fölfelé: JÉZUS.

Van olyan, aki még most sem látja?

Kostsánszky Dániel

Karácsony második ünnepén ezt olvastuk az újszövetségi Igében: „*Jézus pedig gyarapodott... Isten és emberek előtt való kedvességben*” (Lk 2,52). Steinbach József igemagyarázatából csak azt emelném ki, hogy: „*Ha tudom, hogy Isten szeret (kedveltjévé választott az Úr), akkor Istentől való szabadságom és kötelességem rámosolyogni a másikra.*”

Szeretném ezzel kapcsolatosan életem néhány boldog pillanatát felidézni. A múlt század harmincas éveinek közepén csodálatos élményt jelentett számunkra a **Molnár Mária** misszionáriussal való találkozásunk a kiskoszmályi árvaházban. Oly meleg szívvel fogadtuk, hogy csak úgy zengett a kis gyermekkórusunk: „*Testvér az Úrban üdvözlünk / és a szívünkben ezt zengjük: / Szeretet, szeretet, krisztusi szeretet, / Kösse szívünket össze veled. / Hogyha Jézus a vezérünk, / A gonosztól nem félhetünk, / Örömeinket zenghetünk, / Hallelujah, dicsőség az Istennek!*” A több mint harminc pici száj hozsannázva énekelte az üdvözlő sorokat, s jutalmul Molnár Mária mindannyiunkat szerető öleléssel és csókkal jutalmazott, mintha valamennyien az ő pitilui gyermekei lettünk volna. Csak úgy sugárzott az arca, amikor a pápuákról és Pitilu szigetéről, a feketék megtéréséről beszélt. Csodálatos melegséget árasztott szívünkbe az ő boldogságtól ragyogó arca.

Sokáig tünődtem kisgyermekként, honnan volt ez a boldog sugárzás az arcán. Akkor még nem értettem, de ma már világosan tudom, hogy ez a krisztusi szeretet sugárzása volt az őt körülvevő árvák felé. Ez a minket szerető örömteli arc örökre a szívemben maradt, elfelejteni sohasem fogom.

Gyakran jelenik meg évtizedek távolából is az árvaházi diakonissza testvérek állandóan ragyogó arca, kedvessége, szeretetteljes egyénisége, ami Istennek oda-szánt életükből fakadt. Ők teljes szívvel szolgálták Isten országa ügyét nemcsak az árvák között, hanem missziói munkájuk során is. Közülük is kiemelkedett **Balla Rebeka** diakonissza testvér, aki életének utolsó éveit családtagként velünk élte, s a vele való együttlétnünk erősítette lelki életünket. Sugárzó arca mindig kimondhatatlan szeretetet közvetített felénk. A lelki alázattal mondott figyelmeztetései pedig mindig visszatereltek bennünket az egyenes útra, így segítette lelki előrehaladásunkat. Számunkra a legsodálatosabb az volt, hogy ágyhoz kötött súlyos betegen és némán, arcának sugárzásával továbbra is hirdetni tudta Isten dicsőségét, megmentő szeretetét nagyszüleink otthonában, majd később a budapesti Bethesda Kórházban. A betegek és ápolók

NÖVEKEDJÜNK ISTEN ÉS EMBEREK ELŐTT VALÓ KEDVESSÉGBEN!

elbeszéléséből tudjuk, hogy sugárzó arca sok beteget készítetett arra, hogy az ágya közelében legyen. Beszélni ugyan már nem tudtak vele, de arcának ragyogása mennyei erőként sugározta be környezetét. Az életéről lemondó orvosi vélemények ellenére még öt esztendeig tudta így Isten szeretetét közvetíteni betegtársai számára. Minden bizonnyal ez tette teljessé egész életére szóló elhívását, isteni küldetését.

Egy harmadik esetet is megemlítek. Egy utcai sétám alkalmával arra lettem figyelmes, hogy egy kerekesszékes közlekedő, mozgáskorlátozott, de ragyogó arcú ember közeledett felém. Meg kellett állnom és megkérdeznem, miért olyan boldog. Örömmel mondta, hogy otthon éppen most tartotta meg reggeli csendességét, és a következő Igét kapta arra a napra

ajándékol Istentől: „*De akik téged szeretnek, tündököljenek, mint a kelő nap az ő erejében!*” (Bírák 5,31b). Én szeretem az én mennyei Atyámat – mondta, – ennek tudok igazán örülni, ez az én boldogságom a kerekesszékesekkel való közlekedésben is. Társaim irigyelnek, hát elmondom nekik az én örömeimet, hogy ők is nyerjék el ezt a boldogságot. Bizonyoságot teszek arról, hogy: „*Meglátta az Úr az én nyomorúságomat*” (1Móz 29,32b), és „*...én vagyok az Úr, a te gyógyítód...*” (2Móz 15,26b). Ezek után hogyan lennék boldog! Mozgásomban korlátozott vagyok ugyan, de a lelkem boldogsága korlátlan – mondta végül búcsúzásunkkor. Én is boldog voltam, mert az ő sugárzó

tekintete és biznyságtétele engem is boldoggá tett és megerősített lelkiekben.

Sokszor gondolkodom azon, hogy én hogyan tudtam eddig tükrözni a krisztusi szeretetet. Boldogan emlékezem arra az érettségi találkozómkra (már negyvenéves találkozómk volt), ahol biznyságot tettem Krisztussal való életemről. Biznyságtétele után megszólalt az egyik nagyon szerény tanítványom, és ezt mondta: Most tudtuk meg igazán, hogy mi volt az a plusz, amit mi iskolai éveink alatt kaptunk a tanár úrtól. A közös ebéd alkalmával pedig egy másik tanítványom ezt nyilatkozta: Amikor a tanár úr megérkezett hozzánk fiatal tanárként és megtartotta első óráit és az osztályfőnöki órát, többen megállapítottuk, hogy hívő tanár a mi új osztályfőnökünk.

Valóban igaz volt a megállapításuk, mert én akkor már Isten gyermekeként kezdtem meg nevelői munkámat a vidéki gimnázium befogadó közösségében. Örültem, és Istennek adtam hálát, amikor az egyik találkozóan Aranybibliát kaptam tőlük ajándékba. Lelkileg is közösséggé formáló iskolai találkozó volt az eddig megtartott tizenegy találkozómk, a kapcsolat fennmaradt a találkozómk közötti években is. Isten Szentlelke megérlelte lelki nevelőmunkámat.

Gyarlóságom azonban nem mindig tette lehetővé Krisztus szeretetének továbbadását, bár törekedtem erre. Ilyenkor a *Napfényt a szívedbe* című ének utolsó sorai jutottak eszembe, amit hívő nagymamánktól tanultunk és az örökölt hagyott énekgyűjteményében meg is találtunk: „*Csak úgy adhatsz másnak, ha Tőle veszel / Ha átforgál téged, te mássá leszel. / Ragyogni, örülni, szeretni csupán / Az tud, ki híven megy a Mester után.*”

E figyelmeztetés mindig arra intett, hogy még nagyobb hűséggel kövessem Mesteremet, még több szeretetet tanuljak Tőle és igyekezzem azt továbbsugározni családomban és környezetemben. Ezt javasolom Jézus minden kedves tanítványának, hogy népünk számára Isten szeretetét, kegyelmét valamennyien tudjuk közvetíteni sugárzó örömmel, reménységgel, biztatást hirdetve mindennapi életünkkel.

2009 karácsonyán olvastam Igenk erre hívta fel a figyelmemet. Gyermeki alázattal könyörögjünk: Urunk, légy segítségül a Te szereteted továbbadásában az új esztendőnkben is!

Szenczi László

Az egyik múlt századi református hitvallási irat megszületésének hetvenötödik évfordulója alkalmából látott napvilágot **Fekete Károly** legújabb könyve, melyben arra vállalkozott, hogy egyfajta vezérfonalat nyújtson az olvasónak a dokumentum tanulmányozásához.

Nincs szó szövegtengerről (a hat tétel és a bevezetés még négy és fél oldalt se tesz ki a mintegy másfél száz oldalas könyvben), a jelentősége viszont sokszorosan meghaladja a terjedelmét. Ugyanis a Német Evangélicumi Egyház hitvallási zsinattá egyesült képviselői (református, evangélikusok, uniáltak stb.) akkor érezték szükségét megszólalni és egyértelművé tenni, mit és miben is hisznek, amikor Hitler csillaga még csak éppen felszálló ágba került. És nyilatkozatukkal nemet mondtak a „második messiásra”, és Barmenben újra kinyilvánították: „Jézus Krisztus az Úr, vagyis az állam, a Führer, a kormány, az ideológia, a kultúra nem az” – amint Fekete Károly a lényegét összegzi. (A nyilatkozat egyik megfogalmazójának, Karl Barthnak bonni egyetemi tanári állásába került, hogy nem tette le a Hitler iránti hűségesküt.)

A szerző vizsgálja a nyilatkozat szerkezetét, az egyes tételek felépítését (igei alapvetés, teológiai érvelés, visszautasítás), majd levonja a követ-

meztetések. Meglátásai rendkívül hasznosak lehetnek a ma egyházára nézve, hadd álljon itt közülük kettő: »A közelmúlt egyháztörténetének egyik nagy tanulsága, hogy mernünk kell széttartani az egyházban, a gyülekezetben a tisztségeket, s ne engedjük

meg létrejönni a lelkipásztori tevékenységkoncentrációt, mert a lelkipásztori totális szerep előbb-utóbb elnyom minden alulról jövő kezdeményezést, s így rövid időn belül megöli a gyülekezeti aktivitást. Amire pedig a lelkész belefárad ebbe a totális szerepbe, addigra magányossága is totálissá válik. A gyülekezeti „team”-munkáé a jövő útja, ahol a közös munka-

megosztáson alapuló kollegiális gyülekezetvezetést gyakorolják.» »A „vágyak, szándékok, tervek” nélküli ember számára Krisztus a fellegekbe vész. Az emberi „vágyak, szándékok és tervek” viszont Krisztus nélkül elemésztenek. Ezért a keresztyén igehirdetés sorsdöntő feladata, hogy a vágyaival, szándékaival és terveivel küzdő modern kori embert életszerű találkozásra segítse Jézus Krisztussal.»

A szerző kitér a Barmeni teológiai nyilatkozat magyarországi recepciójára is, különös tekintettel ifj. dr. Varga Zsigmond bécsi ösztöndíjas, megbízott igehirdető mártíriumára (miután a Gestapo lefogta, 1945-ben a guseni koncentrációs táborban embertelen körülmények közt halt meg). És közli az 1955-ben néhány fiatal lelkész által aláírt Hitvalló nyilatkozat (később a Hitvalló Egyház Magyarországon címet kapta) szövegét is, amely előképe a Barmeni teológiai nyilatkozat tekinthető.

A. Kis Béla

(Kálvin Kiadó, Budapest 2009)

Feladvány

Barmen egy németországi város egyik kerülete. Melyiké?

Kérjük, hogy megfejtésüket legkésőbb **március 15-ig** nyílt levelezőlapon, képeslapon vagy e-mailen juttassák el a **Kálvinista Szemle** szerkesztőségének címére (**930 10 Dolný Štál 386**). A helyes választ beküldők közt ajándék könyveket sorsolunk ki.

A decemberi számban feltett kérdésre azok válaszoltak helyesen, akik szerint az 1832–36-os pozsonyi országgyűléshez kötődik az Országgyűlési Tudósítások kiadása.

Azon kedves olvasóink közül, akik helyes megfejtést küldtek be, hárman részesülnek – a Zsinati Elnökség jóvoltából – könyvjutalomban. **Kovács Gabriella** (Torna), **Ribarics Márta** (Komárom) és **Szanyi István** (Rozsnyó). Mindhárman a *Szeret az Isten* című könyvet kapják.

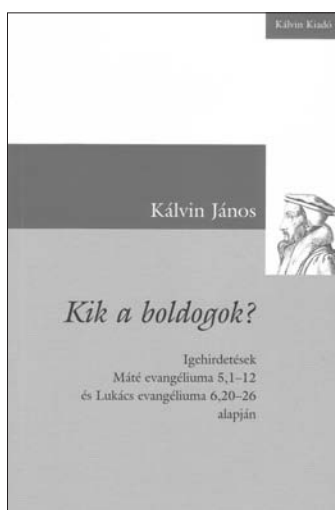
Nyereményükhöz gratulálunk, postán küldjük el.

A szerkesztőség

Kik a boldogok?

Felfedezetlen területre visz az a négy újszövetségi prédikáció, amit ez a kis könyvecske tartalmaz. Kálvin Jánosnak ugyan számtalan igehirdetése maradt fenn (akkori gyorsírással jegyezték le őket), de magyar nyelven alig hozzáférhetőek. Kicsit törlesztett hát az adósságból a kiadó, amikor a Hegyi beszéd bevezető részéről 1560–1561-ben franciául elmondott igehirdetéseket lefordította. A magyarítás Nagy Sándor Béla munkája.

A gyakorlati szempontú prédikációkban Kálvin rendre hitet tesz amellest, hogy a Krisztus-követők a boldogok: „...ha Urunk, Jézus Krisztus tanítványai vagyunk, még ha hordoznunk is kell keresztünket s elítélt szegény emberekként, megcsúfolva, bántásokat szenvedve, meggalázva járunk e világban, mindamellest ez egyáltalán nem lehet akadályá annak, hogy állandó boldogságban éljünk, mert mindig lesz okunk az örvendezésre.”

A kötet a Kálvin János Emlékbizottság könyvkiadói programja keretében jelent meg.

–akb–

(Kálvin Kiadó, Budapest 2009)

Az egyházzenei osztály terveiről

A református egyház zenei osztálya gazdag évet tudhat maga mögött. Egyházmegyei kórustalálkozók váltották egymást, sor került kántorok és kórusvezetők továbbképzésére és a gyermekkórustáborra is. *Süill Kingát, az egyházzenei osztály igazgatóját az idei tervekről kérdeztük.*

– *Hogyan áll össze az ez évi program? Lesznek-e újdonságok?*

– Az idén is megszervezzük a már hagyományos egyházzenei alkalmakat, amik közt már visszatérő rendezvényeink is vannak. Ilyenek a gyülekezetek számára megrendezett egyházmegyei kórustalálkozók. Az alkalmakra főleg tavasszal és a nyári hónapok elején kerül sor. Tavaly bekapcsolódott már a barsi egyházmegye is, és a sikeren felbuzdulva idén augusztusban is megszervezik a gyülekezeti énekkarok hangversenyt.

– *Mind egyik egyházmegyében sikerült megszervezni a kórusok találkozóját?*

– Sajnos a két szlovák egyházmegye még nem kapcsolódott be ebbe a folyamatba, de szeretnénk, ha ott is lennének ilyen alkalmak. Az utóbbi években a hangsúly az új szlovák énekes- és korálkönyv összeállításán és megjelentetésén volt. Bízom abban, hogy erre alapozva hamarosan a szlovák gyülekezetekben is elindul a kántorok zenei képzése, illetve lesznek kórustalálkozók ott is.

– *Már hagyományosan minden évben megrendezik a kántorképző tanfolyamot is. Lesz folytatásuk?*

– A kántorok képzése két síkon folyik. Az egyik a nyári háromhetes kántorképző tanfolyam, amelyre azokat várjuk, akik még nem végeznek kántori szolgálatot a gyülekezetekben, vagy már aktívan kántorkodnak, de szeretnék magukat továbbfejleszteni. A másik lehetőség pedig az évközi találkozók. Az elmúlt év folyamán igyekeztünk minden egyházmegyében szakmai napokat szervezni a gyülekeze-

tek kántorainak. Ilyeneket az idei évre nem tervezünk, de helyettük lesz országos kántorkonferencia, melynek a helyszíne ezúttal is Rimaszombat lesz; október első hetében kerül megrendezésre. Elképzelhető, hogy a Magyarországi Református

Egyházzal közösen egy Kárpát-medencei egyházzenei konferenciát szervezünk. Ilyen közös alkalom megvalósítását már régen tervezük, remélhetőleg idén meg is valósulhat.

– *Ezenkívül még milyen zenei rendezvényeknek nézünk elébe?*

– Idén is megszervezzük a nyári gyermekkórustábor a jókai Betlehem Miszsiós Központban. Tavaly Dániel történetét dolgoztuk fel, az idei tábor témáját meglepetésnek szánjuk a gyermekeknek.

– *Az egyházzenei osztály bírálja el a gyülekezeti rendezvények szervezésére, illetve kiadványokra benyújtott pályázatokat. A 2010-es évben milyen pénzügyi keret áll a rendelkezésükre?*

– A 2009-es évben kétezer eurót tudtunk szétosztani a pályázók között; főleg olyan zenei projekteket támogattunk, amelyek a Kálvin-évhez kötődtek. Ezt az összeget az egyházzenei osztály is pályázatokon nyerte, a legtöbb pénzt Németországból kaptuk. Reméljük, hogy 2010-ben is hasonló pénzügyi keret áll majd rendelkezésünkre. A pályázatokat, amelyek kiírása hamarosan megtörténik, április–május folyamán bíráljuk majd el.

Iski Ibolya

Egyházzenei alkalmak

Ifjúsági kórushétvége

Időpont: **2010. március 5–7.**

Helyszín: Rimaszombat, a Tompa Mihály Református Gimnázium kollégiuma

Szervező: a Firesz Cantate Domino kórusa

A kórus zenés áhítatot tart március 6-án (szombaton) 17 órakor Simonyi-

ban a református templomban, 7-én (vasárnap) 10 órától a rimaszombati református templomban, délután 14 órától pedig Harmacon, szintén a református templomban.

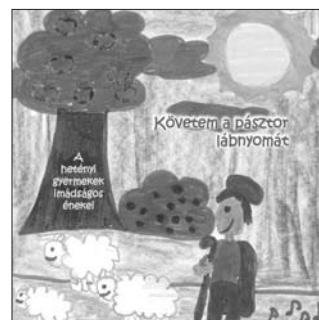
Jelentkezni a kórushétvégére az egyházzenei osztályon keresztül vagy a refzene@refzene.sk címen lehet. Minden énekelni szeretőt szívesen várunk!

Követem a pásztor lányomat

December végén jelent meg a hetényi református gyülekezet kiadásában a hetényi gyermekek hanghordozója, amely imádságos énekeket tartalmaz és a *Követem a pásztor lányomat* címet kapta.

Hiánypótlónak nevezhető, hiszen a Szlovákiai Református Keresztény Egyházban ehhez hasonló tartalmú, gyermekek számára készített lemez még nem jelent meg. Valósággá vált **Écsi Gyöngyinek**, a hetényi gyülekezet lelkipásztorának négy évvel ezelőtt megfogant, lemezkiadásra irányuló gondolata. A feladat nem volt egyszerű, hiszen össze kellett gyűjteni, majd rendszerezni és megfelelő sorrendben összerakni a gyermekek ajkáról elhangzó imádságokat.

Écsi Gyöngyi (férjével, Palcsó Attilával) hét évvel ezelőtt került a Hetényi Református Egyházközségbe. Azóta a gyülekezetben megforduló gyermekek sok-sok éneket tanultak meg egy-egy foglalkozás keretében, a hittanórákon vagy a vasárnapi iskolában. Igaz, hogy a lemezkiadás legfőbb célja az volt, hogy a gyülekezet gyermekközössége jusson hozzá az imádságos énekekhez

és otthon is hallgathassa azokat, de ez a hanghordozó missziói jelleggel is bír, hiszen a lelki megerősítést – vagy akár az énektanítást is – más közösségekben is segítheti.

A lemez egy reggeli imával kezdődik, és egy esti imával zárul. A harmincnégy zenei anyag között több asztali imádság is található, valamint olyan énekek, amelyeket ma is énekelnek a gyermek-istentiszteletek vagy az ifjúsági bibliaóra keretében (*Az Úr van itt, Találkozni jöttem Veled, Istenben bízom, Magasztalunk, Megkötöm magamat, Maradj velem*). A lemez borítójának rajza pedig a gyülekezet gyermekeinek a keze munkáját dicséri.

A lemez nemcsak a gyerekeknek lehet hasznos időöltés, hanem a felnőtteknek is sok örömet szerezhet.

–ii–

Krisztus egyházának a kezdettől fogva állandó kihívásokkal, megpróbáltatásokkal kellett szembenéznie.

Egyházunk túlélte a közelmúlt nagy „pusztai” nélkülözését: a kommunista hatalom agyamosó időszakát. A küzdelem azonban korántsem ért véget. Napjainkban új ellenfelekkel kell felvennünk a harcot. Az emberek egyre szélesebb körében vált bevetté a máról holnapra való élet, az anyagi javak felhalmozására való törekvés, a teljes szellemi lepusztulás – az immár önkéntes sivatagosodás. Mindezt (vitathatatlanul) támogatja az anyagi jólét – a nélkülözések, a munkanélküliség, a megannyi hátrány ellenére is.

Mindezeket a dolgokat is szem előtt tartva, Jézus szavát szívünkben őrizve megfogalmazódott az igény, hogy foglaljuk össze: hogyan látjuk, milyen irányba, merre kellene egyházunknak elmozdulnia. A kulcsszó a misszió. Egyebek közt erről is beszélgettünk Fazekas László püspökkel, majd utána kapcsolatba léptem a

Zsinat missziói bizottságának tagjaival: Molnár Árpád rozsnyói és Kása Gergely felsőlánci lelkipászorokkal.

Megszületett a gondolati alapvetés, megbeszítettük, hogyan készítjük el a misszióval kapcsolatos jövőképünket, szól-

tunk a kapcsolattartásról, megsabtuk a követendő időrendet. Végül közös erőfeszítésünknek köszönhetően – sok hozzászólás és módosító javaslat tekintetbevétel után – elkészült *A misszió lehetőségei a Szlovákiai Református Keresztyén Egy-*

házban című munka. A szöveg végső változatát a missziói bizottság Rózsnyón megtartott ülése hagyta jóvá és továbbította a Zsinati Tanácsnak.

Ennek a dolgozatnak nem az volt a célja, hogy kész programot fogalmazzon meg, hanem, hogy elkészüljön egy összefoglalás, melyet egyházunk hasznosítani tud. Természetesen adódtak félreértések. Voltak, akik azt hitték, valamiféle törvényjavaslattal állnak szemben: csak az végezhető, ami ott szó szerint szerepel. Szerencsére ezek a félreértések tisztázódtak, és a Zsinati Tanács ezt az iratot megküldte minden egyházmegyének. Időközben a missziói bizottság elnökévé választotta Molnár Árpád rozsnyói lelkipászort.

A Zsinat *A misszió lehetőségei a Szlovákiai Református Keresztyén Egyházban* című jövőképet 2009. decemberi ülésén egyhangúan, tapssal fogadta el.

Tettünk egy kis lépést. Isten velünk.

Batta István

gondolkodhatott volna az életén. Aztán csodálkozunk, ha nem gyógyul az életünk. Pál apostol azt mondta magáról: a bűnösök között az első én vagyok. Egyrészt azért, mert pontosan tudta, hogy Istennél nincsenek az emberek szerinti skatulyák: kicsi, közepes és nagy bűnök. Az Írás igazsága szerint: „Nincsen igaz ember egy sem” (Róma 3,10b), továbbá „mindenki vétkezett, és hijával van az Isten dicsőségének” (Róma 3,23). Isten nem ember, a legkisebbnek gondolt bűnünk is elválaszt tőle. Viszont irgalmas, és tökéletes bűnbocsánatot kínál mindannyiunk számára, mégpedig Jézus Krisztus váltsága által.

Ezért az evangelizációkat mindenkinek ajánljuk. Isten bennünket is elfogad, nekünk is el kellene fogadnunk másokat. Gyűlölni kellene a bűnt, de szeretni a bűnöst! A gyülekezet és a templom nem azért van, hogy egymásra mutogassunk: lám, ez ilyen vagy olyan a hétköznapi életben, és ez beszél?! Mint ahogyan egy orvosi váróteremben sem szoktuk el- és megítélni egymást a betegség fajtája és súlyossága szerint. Gyógyulásra mindnyájunknak szükségünk van, és Jézus ezt mondja: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek. Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelid vagyok, és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek. Mert az én igám boldogító, és az én terhem könnyű” (Mt 11,28–30).

–vb–

Mi az az evangelizáció?

Az evangelizáció szó jelentése: az evangélium, tehát az isteni jó hír terjesztése, továbbadása az embereknek. A tökéletes jó hír. Igehirdetés – csak intenzívebben, gyakorlatiasabban, többféle (a megszokottól eltérő) módszert alkalmazva.

Miért fontos?

Mi, keresztyének, a Szentírás kijelentése alapján, milliók életének pozitív irányba történő megváltozása nyomán hisszük és valljuk, hogy családi, munkahelyi vagy társadalmi problémáink, konfliktusaink teljes rehabilitációja egyedül és kizárólag az önmagát kijelentő Istennel és Jézus Krisztussal oldható meg.

Az emberiség problémáinak gyökerét sokan és sokféleképpen próbálják kezelni, eltüntetni. Egyesek úgy, hogy a meglévő bajt ignorálják, nem vesznek tudomást róla. Valahogy úgy vagyunk ezzel, mint a sokat reklámozott gyors fájdalomcsillapítókkal. Pénzcentrikus világunk hozzászoktatott bennünket, hogy könnyebb lenyelni mondjuk egy Saridont, mint elkezdni keresni a rendszeresen jelentkező fejfájás vagy derékfájás okát. Pedig a gyors fájdalomcsillapító nem a fájdalmat csökkenti, csak elvágja a fájó tag és az agy közti kapcsolatot. Továbbra is fáj, csak az illető egy darabig nem tud róla...

Isten Jézus által olyan teljes mértékű helyreállítást, gyógyulást kínál emberi

kínjainkra, bajainkra, amelyek nem ideig-óráig tartó fájdalomkiesést, hanem tartós javulást és teljes gyógyulást adnak. Szeretném hangsúlyozni, hogy mindennemű problémánkra! Pál apostol azt mondta: „Mindenne van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem” (Fil 4,13). Nem sok mindenre, hanem mindenre! De ezt csak az élheti át, aki odaszánja magát Jézus követésére. Még érthetőbben: nem csak elmegy az áldott orvoshoz, hanem engedni is magát meggyógyítani.

Kinek ajánljuk?

Mindenkinek, aki nem érzi magát százszázalékosan boldognak, lelki vagy testi értelemben egészségesnek. Jézus maga mondta: „Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek... Mert nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket” (Mt 9,12b. 13b). Nem az egészséges ember ül félnapokat az orvosi váróteremben; és a beteg nem sértődik meg, hogy az orvosra várnia kell, mert meg szeretne gyógyulni. Ezért amikor az orvos behívja, nem mondja sértődötten, hogy őt hagyják békén, mert ő egészséges, hanem készséggel elfogad szinte bárminemű segítséget.

Az viszont gyakran megtörténik, hogy úgy hallgatjuk Isten igéjét, hogy azt mondjuk: ez rám nem érvényes, de az jó lett volna, ha az ismerősöm hallja, mert el-

Miért is foglalkozunk Kálvinnal? Mert korszerű? Nem! Azért, mert Kálvin tanítása, Istenre figyelése időszerű – és a kettő között nagy a különbség. Kálvin keménykalaposságáról, Biblia-hűségéről, konzervatívizmusáról és Krisztusba vetett hitéről egyaránt ismert előtünk. Mit tenne nagy reformátorunk, ha ma élne?

Igyekezne az egyházat bibliai alapokra vezetni. Ugye nem gondoljuk azt, hogy ma nincs szükség egyházi-lelki-szellemi reformációra? Nagyon is szükség van erre! Kálvin nagy felelősséget érezvén egyházáért, szigorúan a Szentírás alapján próbálta azt megújítani; nem önmagának keresett hírnevet. Ezért minden bizonnyal erősen tiltakozna már a kálvinista kifejezés ellen is, hiszen egy olyan alázatos szolgáról beszélünk, aki a sírját sem engedte megjelölni. Miért? Mert félt, nehogy később zarándokhellyé váljon.

Kálvin Krisztusra mutatott, egyedül a krisztianizmus híve volt. Életével és munkásságával azt szerette volna elérni, hogy mi is Krisztusra nézzünk, az ő hűséges követői legyünk, belőle táplálkozunk, ne pedig emberi szokásokhoz, izmusokhoz, vezetőkhöz szabjuk az életünket. Elgondolkodtató kérdés tehát számunkra is (akik olykor szívesen viccelődünk egymás között azzal, hogy vastagnyakú kálvinisták vagyunk), hogy Kálvinhoz hasonlóan igazán Krisztust akarjuk-e követni. Jellemzi-e a lelki életünket a Megváltóba vetett hit, és annak nyomán alakul-e, változik-e az életvitelünk, gondolkodásunk, vagy jól megvagyunk a majd ötszáz éves reformátor egyház-újításának árnyékában? Ha tényleg reformációt szeretnénk, ahogy ezt egyházunk mottójaként (semper reformanda: mindig megújítandó) hirdetjük is, akkor kérnünk kell Istent, hogy mutasson rá személyes életünk és egyházunk azon pontjaira, amelyek nem állhatnak meg előtte, mert nem kedvesek számára. Kálvin ma is ezt tenné.

Ha Kálvin alakjára és személyére nézünk, lehetetlen nem gondolnom arra, hogy Kálvin ma is szembeüszna az árral! Nem tehetne mást, hiszen a világ ma sem Krisztust követi. Azt gondolom, egy ilyen erős jellem, akit maga Isten formált olyanná, hogy hallassa a szavát, ma sem rejtené véka alá a véleményét. Ha lehetősége lenne rá, megje-

Ha ma élne Kálvin...

lenne az írott sajtón, sőt az interneten keresztül, felszólalna az értekezleteken. Nagy kérdés, hogy ha egyházunkban egy ilyen lelkész, presbiter, hívő egyháztag munkájáról hallunk, akkor legyintünk-e, hogy ugyan már, mit ugrál szegény, vagy lélekben melléállunk és szurkolunk neki. Vagy még talán imádkozunk is érte?!

Kálvin világosan, gyakorlatiasan és biblikusan az életéről prédikált, és ennek nyomán formálta a közeget, amiben élt. Ez sokaknak ugyanúgy nem tetszett, mint ahogyan ma sem tetszenek sokaknak a Krisztusnak átadott életű szolgáltók, akik nem a maguk feje után mennek, hanem Krisztust követik.

Kálvin egészen élesen felemelné a szavát a társadalomban előforduló bűnök ellen, amiről lehet, hogy mi már keveset beszélünk, mert valamennyire megtúrt bűnök lettek; s tartunk attól, nehogy a biblikus véleménnyel megsértjük a hallgatókat.

Kálvin a prédikációiban azt képviselné, hogy a mai egyházak se az ájtatos „kánaáni nyelvezetet” használják, ha-

nem merjenek közérthetőek és gyakorlatiasak lenni, hiszen a mai társadalom rengeteg mindenről beszél nyíltan, a templomos légkörben pedig valahogyan elvárjuk, hogy olyan sejtelmes, burkolt beszéd hangozzék, amelyik ráadásul támogatja a lelkünket.

Nagy reformátorunk nem elégedne meg a templom légkörével, sokféle módon felhasználná a modern élet lehetőségeit, hogy az egyház írásai, beszédei

által megjelenjen a közéletben. A Luther által választott „médiafelület” a templom külső ajtaja volt. Nem odabenn eszkábált hirdetőtáblát, hogy a „biztos templomba járók” böngészgethessék tételeit. Nem elégedett meg az egyház belső nyilvánosságával, hanem annál hatékonyabb csatornát használt – meglepő tudatossággal.

Kálvin Lutherhez hasonlóan hangsúlyozta az egyház szerepvállalását a társadalmi életben. Persze, ha az egyház kilép a nyilvánosság elé, támadások érik. Olykor méltán, máskor méltatlanul. A vitát mindenképpen vállalni kell. Csak így lehet esély arra, hogy a Biblia üzenetét szélesebb kör is megismerje. Menjetek el széles e világra...

Ne az egyházban légy valaki! Otthon, a munkahelyeden, az utcán is mondd el mindazt, amit Isten tett veled, amit az életedben elvégzett! Tehát Kálvin hangsúlyozná a hívek felelősségét is az evangélium továbbadásában. Szerinte az emberi szó képes Isten valóságát közvetíteni. Kálvin tanítana bennünket is, hogy ne tartsuk felesleges dolognak az Istenről, hitről szóló vitáinkat. Érveljünk bibliai igékkel, ha valaki a létről, Istenről faggat bennünket. Ehhez azonban egyre alaposabban kell ismernünk a Szentírást!

Ha valaki Kálvinnal foglalkozik, az rákényszerül, hogy ne csak Kálvint lássa az Isten színe előtt, hanem önmagát is. Ha magadat, a lelki életedet nem veszed komolyan, hogyan tudsz szolgálni másoknak? Kálvin gondolkodása arra kényszerít minket, hogy vegyük komolyan a mindenható Istent, Jézus keresztjét és áldozatát, amit elvégzett értünk.

Kálvin hangsúlyozná, hogy az „Istennek kell inkább engedni, és nem embereknek”. Ez viszonylagossá tette benne az egyház iránti feltétlen tiszteletet. Azt hiszem, ezzel ma sem lenne semmi baj, hiszen gondoljunk csak bele: ha ma is azon erőlködnének akár egyházi emberek is, hogy az Istennek feleljenek meg, egyrészt nem vesznének el a külsőségekben, másrészt sokkal kevesebb egyházi vitánk, gondunk, bajunk lenne.

Kálvin megerősítené a presbiterek, tanítók és laikusok szerepét az egyházban. A presbitereket nem a társadalomban betöltött szerepük szerint választaná, hanem az egyházban, az evangélium terjesztéséért vállalt elkötelezettség sze-

A textusközlés megfogalmazásának hibája

Nyelvhelyességi tanács fiatal lelkészeknek

rint; hiszen ők arra hívtak el, hogy elsősorban a tanítás tisztaságára vigyázzanak és élő hitre hívogassanak.

Az én egyik drága református rokonomat egy alkalommal megválasztották presbiternek egy gyülekezetben. Templomba nem járt sem azt megelőzően, sem utána. Egy alkalommal éppen ott volt valamiért. Szóltak neki is, mert nem volt teljes a létszám, ő meg félt nemet mondani. Máiig nem tudja, hogy mit vállalt és mivel járt volna, ha komolyan veszi a feladatát. Rádadásul senkit nem érdekelt, hogy hol is áll a hitben, hogy igazából kicsoda-micsoda, senki nem hívogatta alkalmakra, az istentiszteletet máig miseként emlegeti...

Egyébként nagyon szeretik őt, de ugye, érezzük, hogy itt nem erről van szó!?! Egyet tudtak róla, hogy a nagy átlagnál több pénze van. Lelki, imádkozó, Krisztusra mutató munkása volt a gyülekezetnek? Nem. De kit érdekelt ez?! Kálvint Genfben ez nagyon is érdekelte, mert komolyan vette a Szentírást és benne Jézus Krisztus üzenetét! Tudta, hogy a gyülekezeti szolgálat nem csillogás-villogás, hanem életmentés!

Aztán Kálvin nagyobb teret engedne az éneklésnek is, hiszen a zenének nagy hatása van az ember érzéseire. Nem véletlenül hangsúlyozta a zsolotáréneklést. Dalban elmondott imádság az, de csak akkor, ha imádságos lelkülettel énekeljük, és közben átjárja a szívünket mindaz, amit a szánk kiejt.

Mindent összevetve: Kálvin ma sem lenne népszerű egy olyan világban, amely nem akar, vagy csak felületesen szeretne Istenre figyelni. Isten emberei viszont nem népszerűek, hanem hasznosak akarnak lenni. Ugyanakkor ismert lenne, mint a Szentírás hiteles és gondos terjesztője, vagy mint az Isten mai prófétája, aki nem azért mond ki vagy tart vissza valamit, hogy a kollégáinak vagy egy közösségnek szimpatikus legyen, hanem azért, mert Isten ezzel bízta meg őt.

Tanuljunk tőle gerinccsereget, Isten előtti alázatot, Istennek való engedelmisséget! És kérdezzük meg hozzá hasonlóan egyre többször az Istent: Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem? Akkor majd egyre világosabban látunk, és folyamatosan gyógyul az életünk! Úgy legyen!

Vámos Béla

Írásomban a textusközlés egyik nyelvi hibájának az okát igyekszem feltárni, s tanácsot adni arra nézve, hogyan fogalmazzuk meg helyesen a közlést tartalmazó mondatot.

A textusközlés – mint tudjuk – nem kötött (megszabott) formában történik, noha több lelkész használ rá megszokott szöveget. Az egyes formák néha nagyon is különböznek egymástól. Idézésüket, bemutatásukat feleslegesnek is tartom, hiszen tulajdonképpen nem a megszokott jó formák közül való választással van a baj, hanem egyik vagy másik formának a nyelvi megszerkesztésével. Ha valaki pl. „a Máté evangéliuma 5. részének a 3., 4. és 5. versét” vagy „a Máté evangéliuma 5. részének a 14.-től a 16.-ig terjedő verseit” jelöli meg igehirdetése alapigéjéül, aligha követ el hibát.

Sokkal bonyolultabb feladat pl. a bibliai szerzők által levelek formájában írott könyvekből vett alapigék közlése. Pál apostolnak – mint tudjuk – több ilyen levele van, s az ezekből vett alapigék közlésének megszerkesztése alkalmi módon (előzetes írásbeli rögzítés nélkül) csak a gyakorlottabb igehirdetőknek sikerül. A kevésbé jól fogalmazó, kényelmesebb igehirdetők gyakran keverednek szerkesztési hibákba, amelyek kínos másodperceket szereznek nekik is, a gyülekezet tagjainak is. Vizsgáljuk meg, milyen jellegűek ezek a hibák!

Ha pl. Pál apostol korinthusbeliekhez írott első levele 13. részének 13. versét jelöljük ki alapigeként, a kevésbé gyakorlottak számára ajánlatos a közlés előzetes írásbeli rögzítése. Bár maga az alapige csak ennyi: „Most azért megmarad a hit, remény, szeretet, e három, ezek között pedig legnagyobb a szeretet”, de a helymegjelölés szövege bonyolult, mert három birtokos jelzős szerkezetet vagyunk kénytelenek benne használni (kibővítvé szerkezettagokkal): Pál apostolnak a (korinthusbeliekhez írott első) levele, a (korinthusbeliekhez írott első) levelének 13. része, a 13. részének a 13. verse.

Ha ezt a három birtokos jelzős szerkezetet szerkezetlánccá kapcsoljuk össze, akkor ezt ebben a formában ajánlatos megtennünk: *Pál apostol korinthusbeliekhez írott első levele 13. részének a 13. verse*. Ebbe a mondatba már beleszerkesztettük mindhárom birtokos jelzős szerkezetet: két birtokos jelző ragtalan (-*nak*, -*nek* rag nélküli) formában került a mondatba, a harmadik pedig -*nek* raggal ellátva: *részének* (13. verse). Vagyis, ha több birtokos jelzőt szerkezetlánccá kapcsolunk össze, akkor csak az utolsó birtokos jelzős szerkezet birtokos jelzőjéhez tesszük a -*nak*, vagy a -*nek* ragot. (A -*nak* a mély magánhangzós, a -*nek* a magas magánhangzós szavakhoz járul.)

Emlékeztetőül az iskolában tanultakra: a birtokos jelző ugyanis állhat ragtalanul is, mert a birtokszaván levő birtokos személyrag (újabb nevén: birtokos személyjel) is utal e szó és a ragtalan birtokos jelző mondattani viszonyára; pl. a *könyvnek a lapja* birtokos jelzős szerkezet a következő formában is ugyanolyan mondattani, tehát birtokos jelzős szerkezet marad: *a könyv lapja*. Zavaró is lenne, ha a birtokos jelzős szerkezetláncknak minden birtokos jelzője ragot kapna, mint ahogyan az is, ha több ilyen szerkezet esetén nem az utolsónak a jelzőjéhez kerülne a rag. (Erről egyéni próbával magunk is meggyőződhetünk.)

De hallottam már ezt a szerkesztési módot is: „Igehirdetésünk alapigéje megírva található Pál apostolnak a korinthusbeliekhez írott első levelében, az első levél 13. részében, a 13. rész 13. versében.” Ez logikailag nem kifogásolható, de formailag bonyolultabb, szétesőbb és talán az adatokat tekintve nehezebben megjegyezhető szövegezés.

Alapigénk bibliai helyét tehát úgy határozhatjuk meg egyrészt pontosan, megjegyezhetően, másrészt nyelvi szempontból is kifogástalanul, ahogyan azt néhány sorral feljebb, a dőlt betűkkel szedett kiemelt szövegrészben is olvashattuk, vagyis: Pál apostol korinthusbeliekhez írott első levele 13. részének a 13. verse.

Jakab István

Volt-e neked ünneped? Egy levél születése

Minden esztendőben nagyon-nagyon készülünk a karácsony ünnepeire. Tervezzük, mivel lepjük meg egymást és mit adjunk ajándékba. De sokakban a nagy tervezgetés közben felmerül a gondolat, vajon milyen ajándék az, amit adunk. Fog örülni az, aki kapja? És ha igen, meddig lesz meg az öröm és az ajándék? Egy idő után megunja, félreteszi...

Ezek a gondolatok járták át a mi szívünket is, amikor a hittanos gyerekekkel szerettünk volna úgy készülni a karácsonyra, hogy olyan ajándékot adjunk az embereknek, ami ne csak a megszokott legyen, hanem ha az Isten is úgy akarja, akkor valóságosan legyen szívhez szóló. Hogy miért? Azért, hogy mindenkinek „igazi” karácsonya lehessen, és senki se érezze magát ezen az ünnepen, valamint az új esztendőben egyedül. Hogy mindenkinek eljusson az evangélium, az örömhír, hogy igenis lehet mindenkinek Megváltója, Krisztusa, aki lelki magányunk úrját betölti azzal a szeretettel, melyet nekünk adott születésével, szenvedésével, halálával és a mindenben diadalmaskodó feltámasztásával.

Így történt, hogy a vály-völgyi hittanos gyerekek azt a feladatot kapták, hogy írjanak levelet egy elképzelt magányos embernek, majd minden gyermek levelét összegyűjtve, egy levéllé „gyúrtuk” össze őket, és eljuttattuk minden családhoz, hogy megkapják ajándékukat: szívünk gondolatát, gondoskodását.

A Vály-völgyön minden családhoz eljutott tehát e kis levél egy könyvvel együtt, de szeretnénk ezt a gyermeki gondolatokat tartalmazó, de mégis szívhez szóló levelet továbbküldeni, hogy e sorokat olvasva téged is megszólítson, és hogy te is tovább tudj adni azoknak, akiknek szükségük van erre az ajándékra.

A gyermekek szívből jövő gondolatain keresztül szólít meg bennünket Isten ez alkalommal, hogy tudomásunkra hozza: nem vagyunk egyedül, hogy vannak közösségek, ahol számunkra is van hely. Ahova

e levéllel is hívogatnak téged – ott, ahol élsz. Hisz a címzett: minden emberi szív! A közösség pedig, ahol várnak téged: a református gyülekezetek!

–mmm–

*

Kedves Levélolvasó!

Mi mindannyian, kik e sorokat írjuk, szeretnénk megörvendeztetni azokat, akik olvassák leveleinket! Mert a rohanó időben, a mindennapokban, az ember szeretetre vágyik. Ezért mindenkinek jólesik egy mosoly a másik embertől, egy kedves szó. Mert a szeretet, amit szétszúrtunk, o-

lyan, mint egy kifogyhatatlan teli zsák: minél többet osztunk szét, annál többet kapunk.

Ezért legyünk jók és tiszta szívűek mindenkinek, hogy senki ne érezze magát magányosnak a másik ember mellett élve, mert bizony nem kell ahhoz egyedül lenni, hogy ránk törjön a magányosság érzése. És ez bizony nem akármilyen magány: ez lelki magány. Milyen rossz lehet úgy élni, mikor beszélgetni szeretnél valakivel, elmondani valakinek

Minden szívből szóló karácsonyi énekben, a kandalló ropogásában és melegében, az ünnepi ebéd közben, a beszélgetésben és nevetésben, minden képeslapban, amit egy barát vagy a család küldött, minden, amit ebből meghallunk, és ami elgondolkodtat bennünket, az maga a szeretet.

(Noreen Braman)

azt, ami a szívedet bántja, de nem tudod!

De ne légy szomorú és bánatos! Gondolj arra, hogy van valaki, aki mindig melletted van! Csak imádkozz hozzá, és higgy benne! Ha hiszel benne, megsegít! Én is imádkozom a családomért, a barátaimért, az árvákért, a betegekért – és érted, hogy ne légy magányos. Tudnod kell, hogy Isten meghallgatja imáinkat, vagy amit elmondunk neki, s ehhez nem kell más, csak összekulcsolt kézzel föltekinteni az égre és kiönteni a szívünket.

Ha esetleg mégis egyedül érsz magad, tudd, hogy Isten és az ő egyszülött Fia, Jézus Krisztus itt van, és segít eltüntetni azt az érzést, azt a bizonyos magányt. Ha igazán hiszel Istenben, többé sosem leszel magányos!

Kívánunk neked erőt, egészséget és gyógyulást, kitartást és hitet! Szálljon rád az ég áldása, és bízz Istenben, Ő tud segíteni! Sokat gondolunk rád, a viszontlátásra!

Szeretettel: a Vály-völgyön
református hittanra
járó gyermekek

*Kint is bent is nagy vacogás,
ringassuk hát a Gyermeket,
nem válthat meg már semmi más,
csak a jóság, a szeretet.
Szép hitedet ne veszítsd el,
nem élhetünk üres szívvel.*
(Csukás István)

A Szlovákiai Református Keresztény Egyház Zsinati Elnöksége a 11. ülésén, amelyre 2010. január 9-én Rimaszombatban került sor, az alábbi közérdekű határozatokat hozta:

– Amennyiben az Alistáli Református Egyházközség és az Egyetemes Egyház között 2010. február 28-ig aláírásra kerül az alapítói jogok átadásáról-átvételéről szóló megállapodás, javasolni fogja a Zsinati Tanácsnak, hogy a ZST-113/2009-es számú határozatát módosítsa abban az értelemben, hogy az Egyetemes Egyház a 2009/2010-es tanév hiányának 60 százalékát, illetve a következő két tanév hiányának 40 százalékát vállalja magára. Az Egyetemes Egyház vállalásának feltétele: a diákok létszámának évi 5 százalékos emelkedése és az alapítói jogok átadását 2010. július 1-jei hatállyal.

– Egyházunk rimaszombati ingatlanjának földszintjét és pincéjét 2010. február 1-től három évre – további hároméves opcióval – havi 500 euró bérleti díj fejében bérbe adja az AnecTel Fiľakovo Kft.-nek. A ingatlan leírásának jogát a bérleti szerződésben foglaltak szerint átadja a bérlőnek, az AnecTel Fiľakovo Kft.-nek.

A Zsinati Elnökség 11. üléséről

– A Zsinati Elnökség az előző ülésén foglalkozott a generális vizitációk lebonyolításának kérdésével, és úgy döntött, hogy a generális vizitációkról a 2010. január 9-re összehívott elnökségi ülésen fog határozni. A Zsinati Elnökség tudomásul vette Fazekas László püspök igyekezetét a II. szabályrendelet 83. § h) pontja pontjára, a generális vizitáció időbeni betervezését meghagyja a püspök hatáskörében.

– Jóváhagyta a 2010. év eseménynaptárát. A Zsinati Elnökség megbízza a missziói bizottságot, hogy a missziói év kapcsán 2010. február 28-ig állítsa össze egy kétnapos lelkésztovábbképző teljes programját, melynek központi témája a misszió. A lelkésztovábbképzők helyszíneit illetően a Zsinati Elnökség egyeztet az esperesekkel és az egyházmegyei gondnokokkal.

– Miután a Zsinati Elnökség pontokba szedve vázolta elképzelését egyházunk stratégiai tervéről, megbízza Molnár Sándor zsinati főtanácsost, Básti Péter zsinati tanácsost és Rákos Loránt zsinati tanácsost, hogy 2010. február 28-ig dolgozzák ki egyházunk stratégiai tervének szövegjavaslatát.

– A Zsinati Elnökség ZSE-164/2009-es számú határozatában döntött arról, hogy egyházunk egyes szolgálati területeinek szervezésére osztályokat hoz létre, melyek élére teljes vagy fél munkakörben zsinati tanácsosokat alkalmaz. A zsinati tanácsosok munkáját tanácsadó testületek segíthetik. Ezzel összefüggésben a Zsinati Elnökség megbízza Molnár Sándor zsinati főtanácsost, Básti Péter zsinati tanácsost és Rákos Loránt zsinati tanácsost, hogy 2010. február 28-ig dolgozzák ki Egyetemes Egyházunk hatásköri rendjének szövegjavaslatát.

– A Generális Konvent közös képviselői bizottságába Fazekas László püspököt delegálja.

– Kezdeményezi, hogy a Zsinat mellett működő számvevő bizottság vizsgálja meg egyházunk gazdálkodását. A Zsinati Elnökség egyházunk 2009. évi zárszámadását és 2010. évi költségvetését megjelenti a Kálvinista Szemlében.

– Kezdeményezi, hogy a Zsinat mellett működő számvevő bizottság vizsgálja meg egyházunk gazdálkodását. A Zsinati Elnökség egyházunk 2009. évi zárszámadását és 2010. évi költségvetését megjelenti a Kálvinista Szemlében.

Hogy könnyebb legyen a választás...

Mit kínál a Tompa Mihály Református Gimnázium?

„Mert nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét” (2Tim 1,7).

Az alábbi tájékoztatásnak az a célja, hogy az érintettek az információk birtokában könnyebben döntsenek a családjukban vagy a gyülekezetükben élő gyermekek továbbtanulásának korántsem egyszerű kérdésében.

A Rimaszombatban működő gimnáziumnak célja (a Biblia tanításával, az SZRKE törvényeivel, a református oktatás hagyományával és korunk kihívásaival összhangban), hogy növendékei művelt és jellemes keresztény emberré legyenek. Az ebben való munkálkodást a gimnázium alapítói, fenntartója, igazgatósága és tanári-nevelői kara Istentől kapott küldetésként, hivatásként értelmezi, tevékenysége ihletőjének és segítőjének a teremtő, gondviselő és megváltó Istent tartja, ezért elsősorban az ő erejére és vezetésére támaszkodik.

A tanári-nevelői karnak a magas szintű szakmai képzettség és a hitelesen megélt keresztény emberség a legfőbb eszköze ebben a munkában.

Iskolánk a teljes vallásszabadságot hirdeti és biztosítja: minden tanuló heti két

hittanórán a saját vallásának a hitvallását tanulja.

A 2009/2010-es tanévben intézményünk nyolc osztályában 145 diák tanul. Nyolcosztályos gimnáziumunk hét osztállyal, négyosztályos tagozatunk pedig egy osztállyal működik. Saját diákothotthonunkban harminc tanuló nyert elhelyezést. A diákothotthon saját konyhával és étkezővel rendelkezik, és a számítógépekkel és internetes hozzáféréssel ellátott médiacentrumunk is a kollégisták kényelmét szolgálja. Két korszerű számítástechnikai szaktantermünk, kémiai és fizikai laboratóriumunk, multifunkciós tanteremünk, valamint nyelvi szaktantermünk van. Az iskolai összejöveteleket és kisebb ünnepeket a díszteremben tartjuk, könyvtárunk egyre bővül és szépül. A sporttevékenység színhelye saját tornatermünk, mely a maga nemében egyedülálló: az ország legjobb szecessziós tornaterme. A műemlék iskolaépület mögött hatalmas udvar és felújított sportpálya van.

A kötelező tantárgyakon kívül a nem kötelező és választható tantárgyak, a szakköri tevékenység és egyéb programok széles skáláját kínáljuk diákjainknak. A nem kötelező és választható tantárgyak kínálá-

ta: idegen nyelvű társalgás (angol, német) és szemináriumok (informatika, irodalom, biológia, földrajz, történelem, társadalomtudományi ismeretek). A szakköri tevékenységek: sportkör, környezetvédelmi kör, történelem, felkészítő matematikából és kémiából, matematika az alsó tagozatosok számára, informatika, szavalóköri, angol és szlovák nyelvű társalgás, irodalom, társadalomismeret, karének, református hittan, latin nyelv, kémia, gitárkör, európai uniós ismeretek, szeretetszolgálat, kémia, biológia, geometria.

Elsődleges célunk – összhangban a Szlovák Köztársaság iskolai törvényével – felkészíteni diákjainkat egyetemi, főiskolai tanulmányaikra. Ezért az utolsó két évben nagy hangsúlyt helyezünk a szemináriumokra, hogy a diákok célirányosan mélyíthessék el tudásukat, érdeklődési körük és továbbtanulási szándékaik szerint.

Az elmúlt tanévben huszonnégy diák érettségizett az új érettségi rendszer szerint, akik közül huszonketten nyertek felvételt egyetemre. Diákjaink résztvevői és gyakran díjazottjai a regionális és országos versenyeknek.

A 2010/2011-es tanévre szóló felvételi adatlapot az alapiskolában töltik ki minden tanuló számára. Intézményünk egyedi azonosító száma: 79 025.

**Milen Erzsébet,
iskolalelkész**

Az október közepétől november végéig tartó időszak mozgalmasan telt a Csicsói Református Egyházközség életében.

Október utolsó vasárnapján, az új bo-rért adunk hálát az istentiszteleten, melynek keretében köszöntöttük (immáron kilencedik alkalommal) a hatvan és ötven éve konfirmáltakat. Jó érzés volt látni, hogy akik tehették, eljöttek emlékezni a közös hitvallástétel óta eltelt időre.

Október 31-én, a reformáció évfordulóján, a gyülekezet hálaadó istentiszteletet tartott a templom felújítása alkalmából, pontosabban azért, hogy a felújítási munkák nagy részét a gyülekezet január óta elvégezte. Ezen esti istentiszteleten már ismét a templom falain belül dicsérhettük Istent, felnőttkonfirmációt tartottunk és megemlékezhattünk a reformáció nagyjairól. Az istentisztelet után lelepleztük a templom előcsarnokában elhelyezett, a gyülekezetben a kezdetektől szolgált lelkészek emléktábláját, valamint a templom külső falán lévő emléktáblát, melyen ez a felirat áll: „*Bizony boldog az oly ember, ki téged házádban dicsér*” (84,2). Az istentisztelet után – hagyományainkhoz hűen – megkoszorúztuk a reformáció emlékfáját, mely a parókia előtt áll, illetve a gyülekezeti terem előtt álló Károli Gáspár-szobrot, melyet 2008-ban, a Biblia évében lepleztünk le.

November első vasárnapján halottainkra emlékeztünk az istentiszteleten. No-

Csicsó

Másfél hónap történései

vember 8-án keresztelőnek örvendhetett a közösség, és ekkor köszöntöttük az ötven

November utolsó vasárnapján, amely az első adventi vasárnap is volt egyben, a gyülekezet hatvanöt év feletti tagjait köszöntöttük az istentiszteleten. (Ugyancsak kilencesztendős hagyomány, hogy a gyülekezet köszönti nyugdíjas tagjait, és ebből az alkalomból ajándékot ad át nekik a megbecsülés jeleként: ajándékutalványt, ami a község üzleteiben vásárolható le.)

A hatvan és ötven éve konfirmáltak Lévai Attila lelkipásztorral

éve házasságot kötöttek is. November harmadik vasárnapjának délutánján a gyülekezeti terem előtt lelepleztük Kálvin János fából készült szobrát: a közel két és fél méter magas szobor Steinbach Sándor faragó munkája és a Csallóköz, Csizliköz és Csicsó Hagományaiért és Kultúrájáért közhasznú társaság adománya a gyülekezetnek. (Ez a társaság ajándékozta a Károli-szobrot, a lelkészek emléktábláját, valamint az új templomajtót is a gyülekezetnek.) A szoboravatás után előadásokat hallgathattunk meg a pozsonyi és komáromi egyházmegye lelkészeitől Kálvin életéről és sokrétű szolgálatáról, valamint a magyar reformátorokról.

Az istentiszteleten adventi és karácsonyi énekekkel szolgált közöttek a helyi Cse-madok asszonykórusa, és az istentisztelet után rövid szeretetvendégségen láttuk vendégül nyugdíjasainkat.

A rendkívül mozgalmas és áldásos másfél hónapért Istennek legyen hála!

Bödök Dénes

gazdagítottak bennünket. A hittanos gyerekek is bőven kivették részüket a délután rangos programjából. Az órákon megismert zsoltárokból többet elmondtak, sőt eléneklésükre is vállalkoztak. Sumonyi Zoltán 139. zsoltár című versét (Gryllus Dániel megzenésítésében) Zádori Eszter adta elő Soltész Lídia zongorakíséretével. A kis- és nagytárcányi Calix női kar Nagy Katalin vezetésével kétszólamú dicséreteket mutatott be, majd a 91. zsoltárt tanították meg.

A helybeli lelkész, Tarr Ivett kedves zárszava után a Calix kórus zárta a programot a Kormorán együttes *Három harang* című számával. A szeretetvendégség alatt ki-ki megvitathatta a látottakat-hallottakat és konstatálhatta, hogy felemelő és színvonalas délutánnak voltak részesei. És ekkor még mindig nem volt vége...

A beszélgetés alatt valami vidám zsi-bongás hallatszott a terem első részéből. A lelkipásztor még egy rövid kvíz keretében átismételte a gyerekekkel az elhangzottakat, és persze mindegyik gyermek „megszolgált” egy kis ajándékot.

Nagy Katalin

Kistárcány

Zsoltár és énekszó a kultúrházban

2009. november 15-én zsoltárok szóltak a kistárcányi kultúrház falai között, ahol eddig falugyűlések, anyák napi és nyugdíjasnapi ünnepségek, választások folytak. A Tarr Ferdinánd és Tarr Ivett lelkész házaspár a Kálvin-év keretében zsoltároknak szentelt délutánt rendezett, melyen részt vettek a leányegyházak (Tiszacsernyő és Ágesernyő) tagjai is. A kultúrház megtelt valami különlegesre váró, jólelkű emberekkel; nagy számban voltak jelen gyerekek is.

A nyitó áhitatot a helybeli lelkipásztor tartotta, az alapigéje – „*Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját*” (Jel 2,10b) – kivetítve volt látható. Blánér Erik kispácsi lelkipásztor előadását ugyancsak figyelemreméltóbbá tették a kivetített idézetek és odaillő képek. „...*ti magatok is mint élő kövek épüljétek fel lelki házzá*” (1Pt 2,5a) – hangzott az íge.

Mind a felnőttek, mind a gyerekek számára világos volt az íge értelme s a hozzá fűzött magyarázat, mely szerint az Istenben való igaz hit nélkül életünk és hitünk épp olyan ingatag, mint az alap nélküli ház.

Az ágcsernyői Cserfaág női kar Soltész Lídia vezetésével dicséreteket énekelt, és Berkesi Sándor egyik művét is előadta,

majd megtanította a hívekkel a 77. zsoltárt. Hasonlóképp tanítottak a tiszacsernyői bibliakör tagjai – ők a 62. zsoltárral

A hittanra járó gyermekek szorgalmasan olvasták, tanulmányozták és tanulták a Szentírást, hiszen 2009. november 28-án Martoson sor került a Komáromi Református Egyházmegye által szervezett VII. egyházmegyei bibliaismereti versenyre. Tizenkilenc gyülekezet hatvannyolc csapatot indított – 235 gyermekkel, akiket negyvenhét felnőtt kísért el.

A verseny helyszínére folyamatosan érkeztek a csapatok. Az egymásra való várakozás is tartalmasan telt, mert a Bátorkeszin megrendezett Fireszke nyári gyermektáborok elevenedtek meg a templom falára kivetített képeken. A többszöri „Én is ott vagyok!” felkiáltást hallva remélhetjük, hogy sok gyereknek jelentett ez személyes élményt.

Dobai Sándor esperes és **Szenási Szilárd** helybeli lelkipásztor köszöntötte a templomot megtöltő gyereksereget, lelkészeket, hitoktatókat, szülőket. **Szarvasné Tömösközi Erzsébet** búcsi beosztott lelkész tanított énekeket (férje, **Szarvas László** volt a segítségére gitárkísérettel). A kezdő áhítatot **Pólya Katalin** párkányi lelkész tartotta, aki arról beszélt, hogy mi vagyunk a világ világossága (Mt 5,14–

Dobai Sándor esperes, a háttérben Szenási Szilárd martosi lelkipásztor

16). A tükör és a lámpás, amiket szemléltetőeszközként használt, sokáig eszünkbe juttatja majd, hogy csak akkor tudjuk keresztényként Isten fényét, világosságát terjeszteni, ha az életünk tiszta és visszavetítő Jézus Krisztus szeretetét.

Molnár Júlia, a verseny elnöke ismertette a szabályokat, és megtörtént a csapatok elosztása is. Ki-ki megtalálta kijelölt helyét a református iskola egy-egy tantermében, étkezdéjében, valamint a kultúrház két helyiségében.

A bibliaismereti verseny írásbeli kérdések formájában zajlott. Egy óra állt a csapatok rendelkezésére a válaszadásra. Míg a javítás, pontozás folyt, addig **Écsi Gyöngyi** hetényi lelkész játszott a gyerekekkel és mondott el egy kedves történetet. Amíg a kisebbek ebédeltek, addig a nagyok **Dobai Júlia** Firesz-munkatárs és **Senkár Szabina** rajzolt-festett evangéliu-

Martos

BIBLIA GYEREKKÉZBEN

mi tanítását hallgatták, melyből kiderült, hogy a szabadság, a szeretet és az élet mellett maga az Úr Jézus Krisztus az Isten legnagyobb ajándéka a mi számunkra. Majd cserélt a két csoport, hogy mindenki jóllakhasson és Isten örömhírét is hallhassa.

Az izgalommal teli várakozást énekléssel töltöttük, míg megérkezett az összesített eredmény. Az 1. kategóriába tartozó 1–2. osztályosok Péter halfogását, Zákus

történetét tanulták, valamint azt, amikor Jézus a tengeren jár és lecsendesíti a tengert. A tizenegy induló csapat közül Martos a harmadik, Megyercs a második, Bátorkeszi pedig az első helyen végzett.

A 2. kategóriába a 3–5. osztályosok kerültek. Ők a felsorolt történeteken kívül a samáriai asszonynak Jézussal való talál-

kozását is tanulták. A huszonkilenc csapatból Hetény, Vágfarkasd és Kisújfalú csapata volt a legfelkészültebb.

A 3. kategóriába a 6–9. osztályosok tartoztak. Az ő témájuk a Hegyi beszéd (Mt 5–7) volt. A huszonnyolc csapat közül – Komáromot és Vágfarkasdöt megelőzve – a hetényiek vehették át másodsor is az első helyért járó díjat.

Az evangéliumi tartalmú könyvek, naplók és más ajándékok, emléklapok és oklevelek átadása után boldogan, felszabadultán köszöntünk el egymástól és utaztunk haza, hogy mielőbb megoszthassuk élményeinket családtagjainkkal, szeretteinkkel, gyülekezetünkkel.

Köszönjük a martosiak és mindazok szolgálatát, akik aktívan segítettek a verseny alatt, az ebédnél, valamint azokat, akik előkészítették a versenyt.

Istent illeti a dicsőség, mert Ő az, aki ennyi gyülekezetet arra indított, hogy Bibliát adjanak a gyermekek kezébe, hogy ezáltal is terjedjen az Úr igéje, életet formáló szava.

Czinke Tímea

Alistál

Kopjafaállítás

A Kálvin-év kapcsán újabb gyülekezetünk állt be azok sorába, amelyek valamilyen formában emléket állítottak névadó reformátorunknak. Kálvin János fába faragott arcképe is díszíti azt a jól sikerült kopjafát, amelyet az Alistáli Református Egyházközségben 2009. november 22-én lepleztek le.

A délelőtti istentiszteletet követően a gyülekezet a templom melletti parkban (a parókia udvarán) folytatta az ünnepelést. **Édes Árpád** lelkipásztor néhány igei gondolat után imádságban mondott köszönetet Istennek a megtartásért, majd ismertette a kopjafára felkerült – egyházunkban meggyökeresedett – szimbólumokat (hal, pelikán, bárány, hajó stb.). A kopjafa **Horváth Róbert** helybeli fafaragó alkotása, aki felajánlasképpen így segített hozzájárulni a Kálvin-év méltó megünnepléséhez.

–akb–

Jólész Adventi evangelizáció

2009. december 3-a és 5-e között a rozsnói, berzétei, kőrösi, jólézi, szilicei, vígtelkei és szalóci gyülekezet tagjai adventi evangelizáción vettek részt a jólézi kultúrházban.

Az igét **P. Szabó Barnabás** uszódi lelkipásztor hirdette az *Ézs 40,3*, valamint a *Lk 1-2* versei alapján. Az evangelizációs esték énektanulással kezdődtek, amit **Mudi Henrietta Judit** és **P. Szabó Teodóra** lelkésznök vezettek.

Az első téma az útkészítés, útkeresés volt. A prófétai üzenet ma is időszerű, mert mindnyájunknak van Istent kereső útja, melyen haladva egyikünk megtalálja Őt, a másik sajnos elmegy mellette. A napkeleti bölcsek hosszú utat tettek meg, hogy meglássák azt a csodálatos személyt, akinek születését a csillag jelezte. Mi is olvashatjuk az igét, lehetünk becsületos, dolgos, jó emberek, de önmagában az ige nem jelenthet garanciát arra, hogy célba érünk. Mert nem mindegy, hogy milyen érzések ébrednek a szívünkben az ige olvasása, hallgatása közben.

Páskaháza Becsomagolt szeretet

A szalóci presbitérium a gondnok javaslatára úgy döntött, hogy a karácsonyi szeretetsomagokat Páskaházára visszük. 2009. december 19-én evangelizációs istentiszteletet tartottunk a kultúrházban, ahol már régen gyűlt össze ennyi ember: ott volt a falu apraja-nagyja. Igét hirdetett **Nyék Miklós** segédlelkész.

Utána rövid kultúrműsor következett a helybeli óvodások és egy nagy cigány csoport jóvoltából, majd **André János** lelkipásztor vezetésével karácsonyi és egyházi énekeket adott elő a Szalóka énekcsoport. A csomagok szétosztása után szeretetvendégség volt. Vidám szívvel tértünk haza: örültünk, hogy advent utolsó vasárnapján szeretetet tudtunk vinni e kis gyülekezetbe.

Borzy Bálint

Az elmúlt év végén aranylakodalmuk alkalmából a marcelházai református templomban adott hálát Istennek a közösen megtett életútért a gyülekezet korábbi gondnoka, **Domonkos Benő**, és felesége, **Irén**.

Rozsnó Hitből éljünk!

„De mi nem a meghátrálás emberei vagyunk, hogy elveszünk, hanem a hitiei, hogy életet nyerjünk” (*Zsid 10,39*).

Az új esztendőben ez az ige ad útmutatást a rozsnói gyülekezetnek. Az évszázó presbitéri és egyházközségi közgyűlésen számot adtunk a 2009-es évben elvégzett gyülekezeti munkáról, a gazdálkodásunkról, és kitűztük az idén ránk váró feladatokat. **Molnár Árpád** lelkipásztor különös hangsúlyt helyezett a hitből való életre, buzdította gyülekezetünk tagjait, hogy minden napot kezdjünk úgy, hogy Istentől kérünk tanácsot.

Terveink között szerepel (bár gyülekezetünk csupán a hívek adományából gazdálkodhat): a parókia épületének és udvarának teljes rendbetétele, a templom körüli járdarész kijavítása, a diakóniai szolgálat megszervezése, idős és beteg gyülekezeti tagok látogatása, a rászorulókat támogatása, hitméllyítő alkalmak rendezése, az ifjúsággal való munka. A terhek egyenlő elosztása érdekében munkacsoportokat alakítunk, és kijelöljük a felelősöket.

Mixtaj Johanna

—mj—

A Szalóci Református Egyházközségben 2009. december 24-én, szentestén verses-énekes műsorral dicsérték az Urat és ünnepelték Jézus Krisztus születését. A templomban szolgáltak: óvodás gyerekek özv. **Lőrincz Béláné** tanító néni és **Nyék Miklós** segédlelkész vezetésével, hittanosok **Nyék Miklós** vezetésével és a Szalóka énekcsoport (a képen) **André János** lelkipásztor vezetésével.

EGYHÁZUNK ÚJABB DOKTORA

A Szlovákiai Református Keresztyén Egyháznak újabb doktora van **Pavol Baláz m é r n ö k** személyében. A bárcai gyülekezet lelkipásztora 1955-ben protestáns hívő szülők hatodik gyermekeként Korpán született. A gölnicbányai általános műveltséget nyújtó középiskola befejezése után tanulmányait a kassai Műszaki Egyetemen folytatta, ahol bányamérnöki oklevelet szerzett. Tudományos munkatársként a Szlovák Tudományos Akadémián dolgozott, majd a politikai viszonyok változását követően a prágai Károly Egyetem Evangélikus Teológiai Karának lett a diákja. Tanult az erlangeni Friedrich-Alexander Egyetemen is.

Doktoranduszi stúdiumát – különös hangsúllyal az Ószövetségre – a prágai

egyetemen kezdte meg, majd a Rózsahegy Katolikus Egyetem kassai Teológiai Karán folytatta. Ez időben értekezései, szakcikkei jelentek meg a teológiai kar tanulmányköteteteiben, valamint a *Verbum* című folyóiratban. Tanulmányainak harmadik évében megvédte első doktori munkáját, amiért ThLic. titulust kapott. A teológiai kar vezetőinek ajánlására tovább folytatta doktoranduszi munkáját. Néhány alkalommal a kar hallgatóinak is tartott előadást, és hallhatták értekezéseit a kar által rendezett szimpóziumokon is. A teológiai kutatómunka ötödik évében *Az élet és a halál a bibliai textusokban és Deuteroézsaiai próféciájában* című disszertációs munkájáért nagydoktori titulust (PhD) adományoztak neki.

Poznán Béla

KÖZLEMÉNYEK — H Í R E K — ESEMÉNYEK

Szalagavató. A rimaszombati Tompa Mihály Református Gimnáziumban november 21-én tartották a szalagavatói ünnepséget. Igehirdetéssel Fazekas László püspök szolgált.

Kibocsátás. November 22-én Fazekas László püspök Hernádcsányban kibocsátotta a lelkészi szolgálatba Miroslav Varga teológust, aki a pozsonyi evangélikus teológián végezte tanulmányait.

Evangelizáció. A Felsőpatonyi Református Egyházközségben 2009. december 3-a és 6-a között *Jézus műtétét végez a falu szélén* címmel Végh Tamás, budapestfarsori református lelkipásztor tartott evangelizációt a *Jn 4* alapján.

Politikusok és egyházi vezetők tanácskozásai. December 7-én a parlamentben fogadta a külhoni magyar egyházak vezetőit Szili Katalin, a Kárpát-medencei Magyar Képviselők Fórumának elnöke, majd a Sándor-palotában Sólyom László köztársasági elnök adott ebédet a tiszteltükre. Az egyházi vezetők találkoztak Harach Péterrel, az Országgyűlés alelnökével, Balog Zoltánnal, az emberi jogi, kisebbségi, civil- és vallásügyi bizottság elnökével, és Németh Zsolttal, a külügyi és határon túli magyarok bizottságának elnökével is. Utóbbi tanácskozáson jelen volt Semjén Zsolt, a KDNP és Orbán Viktor, a Fidesz elnöke is. A találkozók egyházunkat Fazekas László püspök képviselte.

Dunántúli vendégek. December 8-án Komáromban Fekete Vince főgondnok, Fazekas László püspök és Molnár Sándor zsinati főtanácsos látta vendégül a Dunántúli Református Egyházkerület küldöttségét. A Steinbach József püspökkel, Huszár Pál főgondnokkal, Köntös László lelkészi főjegyzővel és Bellai Zoltán főtanácsossal folytatott testvéri beszélgetés egyházkerü-

leteink kapcsolatai szorosabbá tételének a lehetőségeit érintette.

Egyházmegyei közgyűlés. December 12-én Fekete Vince főgondnok és Fazekas László püspök részt vett az abaúj-tornai egyházmegyei közgyűlésen.

Iskolaalapítási ünnepség. December 13-án Martoson kisebb ünnepség volt a református iskola újraindítása 10. évfordulója alkalmából. Az igehirdetés szolgálatát Fazekas László püspök végezte.

Nem fontos a vallás. Az Országgyűlés megismételt szavazáson (mivel Sólyom László köztársasági elnök előbb visszadta a törvényt) született döntése értelmében a 2011-es népszámláláson nem gyűjtenek adatokat a vallási hovatartozásról. A 2001-es magyarországi népszámláláson 9 millióan nyilatkoztak vallási hovatartozásukról: több mint 5 millióan vallották magukat katolikusnak, 1 millió 623 ezren reformátusnak és 304 ezren evangélikusnak. 1870 óta a kommunista rezsim időszakát leszámítva minden népszámláláson rákérdeztek a felekezeti hovatartozásra.

Könyvtáravatás. A kárpátaljai Nagymuzsalyban 2009. december 4-től református könyvtár őrzi Narancsik Imre emléket, aki 1937–1944 között a gyülekezet lelkipásztora volt, majd a szovjethatalom idején elhurcolták. A mártírhaltalt halt lelkipásztor 1904-ben Csallóköz aranyoson született, előadója volt a losonci Teológiai Szemináriumnak és társszerkesztője több lapnak.

Díjátadás. A Széchenyi Tudományos Társaság 2009. december 11-én Berlinben a magyar nagykövetség épületében a rendszerváltoztatás 20. évfordulója alkalmából Széchenyi-aranyéremmel tüntette ki Hans-Dietrich Genschert. (A kitüntetésben korábban többek közt Göncz Árpád, Václav

Havel, Viktor Juscenko és Danilo Türk államelnök, Németh Miklós miniszterelnök, Joschka Fischer német külügyminiszter, Franz Vranitzky osztrák kancellár is részesült.) A nagyköveti laudációt, valamint a magyar külügyminiszter beszédét követően egyházunk nyugalmazott püspöke, az MRETZS elnöke, Erdélyi Géza mondott ünnepi köszöntőt, méltatva az ünnepeltnek a világpolitikára kiható diplomáciai tevékenységét. (A társaság külkapcsolatainak jelenlegi felelőse a közelmúltban maga is kitüntetésben részesült: megkapta a Károli Gáspár-díjat, amit a magyar kulturális tárca a reformáció emlékéneként kapcsolva évente olyan személyeknek adományoz, akik a biblikus tudományokban vagy a magyar líra és próza nyelvi megújítása területén kiemelkedőt alkottak.) A laudációt követően Erdélyi Géza Széchenyi Mihállyal, a társaság elnökével és Szunai Miklós ügyvezető elnökkel átadta a volt német külügyminiszternek a kitüntetést.

2010 – A keresztyén kultúra éve. A Szlovákiai Egyházak Ökumenikus Tanácsa és a Szlovákiai Katolikus Püspöki Konferencia az idei esztendő – a Szlovák Köztársaság Kulturális Minisztériuma támogatásával – a keresztyén kultúra évének nyilvánította. A rendezvénysorozat koordinátora a Nemzeti Népművelési Központ (NOC), melynek honlapján (www.nocka.sk) elérhető az események naptára.

Fogadás. A Szlovák Köztársaság elnökének meghívására Fazekas László püspök részt vett a Szlovák Köztársaság megalakulásának évfordulója alkalmából a Szlovák Nemzeti Tanács régi épületében január 7-én megszervezett, állami kitüntetéssel (Folytatás a 16. oldalon)

(Folytatás a 15. oldalról)

tések átadásával egybekötött rendezvényen és fogadáson.

Tárgyalás a teológiai karról. Január 8-án Fekete Vince főgondnok és Fazekas László püspök megbeszélést tartott Molnár Jánossal, a Selye János Egyetem Református Teológiai Kara dékánjával a kar helyzetéről.

Újévi fogadás. Fazekas László püspök a Szlovák Köztársaság elnökének meghívására január 12-én Pozsonyban részt vett az egyházi képviselőknek adott újévi fogadáson.

Reformátusok vagyunk? Január 12-én a Pozsonyi Casino összejövetelén egyházunk püspöke *Református-e a református egyház?* címmel előadást tartott.

Generális Konvent. Január 13-án és 14-én Budapesten ülésezett a Generális Konvent elnöksége. Az összejövetelen (ahol egyházunk képviselőiben Fazekas László püspök és Géresi Róbert püspök-helyettes vett részt) helyzetjelentések hangzottak el az egyes részegyházak életéről, majd szó volt a lelkészképzés vizsgák egységesítéséről, egy közös sajtóorgánium kiadásáról és egyéb aktuális problémákról.

Ökumenikus Tanács. Január 15-én a Szlovákiai Egyházak Ökumenikus Tanácsa Igazgatótanácsának ülésén az aktuális kérdések megtárgyalása mellett meghallgatták azokat a lelképásztorokat is, akik az Ökumenikus Lelkigondozói Szolgálatba jelentkeztek. Ezenkívül (Fazekas László

Felhívás

A dunaszerdahelyi székhelyű FEMIT polgári társulás gyűjtést szervez táborhely és integrációs központ létesítésére, amit sérült gyerekek és fiatalok részére Nád-szezen hoznának létre. A táborhely célja, hogy minden feltétel adott legyen azokhoz a tevékenységekhez, melyek nélkülözhetetlenek a sérült fiatalok fejlődéséhez és a társadalmi életbe való beilleszkedéséhez. A fiatalokkal olyan képzett szakemberek foglalkoznak majd, akik a legmodernebb, bevált belföldi és külföldi módszereket alkalmazzák.

A támogatásokat a következőképpen fogadjuk: a VÜB (Általános Hitelbank) dunaszerdahelyi fiókjában nyitott számlára, amelynek száma: **2632270956/0200**. Postai csekken a FEMIT polgári társulás címen (**Ružový háj 937/47., 929 01 Dunajská Streda**), illetve a társulásunk által kibocsátott téglajegyek megvásárlása által.

Segítségüket és jóindulatukat hálás szívvel köszönjük!

Győri Margit

püspök augusztusi beadványa kapcsán) tanácskozással folyt a nyelvtörvényről is. Az igazgatótanács úgy döntött, hogy mivel a törvény előkészítésében és a törvényalkotásban nem vett részt, és a véleményét sem kérték ki, csupán azt teheti, hogy figyelemmel kíséri a nyelvtörvény alkalmazását, s amennyiben sérülnek a személyi jogok vagy az egyház életének zavartalan működése kerülne veszélybe, azonnal reagál.

Püspökbeiktatás. Január 16-án a nagyváradi-újvárosi templomban megtörtént testvér-egyházkerületünk, a Királyhágómelléki Református Egyházkerület új püspökének, Csúry Istvánnak a beiktatása. Az ünnepi alkalmon egyházunkat Fekete Vince főgondnok és Fazekas László püspök képviselte (a beiktatásról következő számunkban helyszíni tudósításban számolunk be – a szerk. megj.).

Négyéves az újvári koreai gyülekezet.

Az Érsekújváron működő koreai gyülekezet megalakulásának 4. évfordulója alkalmából január 17-én tartott istentiszteleten Fazekas László püspök szolgált igehirdetéssel. A gyülekezetet Park Sung Kon, az egyházunkban tevékenykedő koreai misszionárius-lelkész gondozza.

Könyvbemutató. Február 18-án 18 órai kezdettel a dunaszerdahelyi Budapest kávézóban kerül sor Erdélyi Géza *Halk és szelíd hang* című, a Lilium Aurum Könyvkiadónál karácsony előtt megjelent könyvének a bemutatójára. A kötetet a szerkesztője, Kulcsár Ferenc mutatja be, a szerzővel Koncsol László beszélget.

Jótekonysági bál. A Tiszántúli Református Egyházkerület február 19-én a deb-

receni Kölcsey Központban szervezi meg a III. Református Jótekonysági Bált, amelynek bevételével a Rozsnyói Református Egyházi Alapiskolát fogja támogatni.

MIKULA LÁSZLÓ (1914–2009)

Egyházunk legidősebb lelképásztor, Mikula László, aki a nyolcvanas évek közepén a nagysallói gyülekezetből vonult nyugdíjba, földi életének 96. esztendejében – engedve Teremtője hívó szavának – november végén távozott az élők sorából. Temetése 2009. november 23-án volt a nyitrai krematóriumban.

„Az Úr megöl, és megelevenít, sírba visz, és felhoz onnét” (1Sám 2,6).

A Pátria rádió protestáns műsorai:

Március 7-én 8.05-kor a Világosság című egyházi műsor református adásában Tompáné Cséplő Veronika dióspatonyi lelképásztor Mózes elhívásáról és Istennek az égő csipkebokorban való megjelenéséről szól igehirdetésében. A műsorban szó lesz a hetényi református gyermekek Követem a pásztor lábnyomát címmel megjelent lemezéről is.

Március 21-én 8.05-kor a Világosságban Édes Ákos dunaszerdahelyi segédlelkész böjti gondolatokat oszt meg a hallgatókkal.

A Világosság másnapi (hétfői) ismétlésének kezdési időpontja: 12.05.

Szerkesztő: Iski Ibolya

Gyűjtés

Január 12-én a Richter-skála szerinti 7.3-as erejű földrengés rázta meg Haiti fővárosát. A katasztrófa döbbenetes nagysága arra indítja a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház Diakóniai Központját, hogy Urunk nevében testvéri jobbot nyújtson a reményvesztett és kétségbeesett túlélőknek. Szeretettel kérjük kedves testvéreinket és gyülekezeteinket, hogy adományaikkal járuljanak hozzá a károk enyhítéséhez. Adományaikat a Diakonia Reformata nonprofit szervezet számlájára juttathatják el, száma: **9576161/5200**. Az átutalásnál kérjük feltüntetni: Haiti.

Alázatos szívvel és Istennek hálát adva azért, hogy bennünket ez idáig elkerültek a természeti csapások, emlékezzünk meg azokról, akik most a földrengés terheit viselik. „*Mid van, amit nem kaptál?*” (1Kor 4,7a).

**Szabó Annamária,
az SZRKE DK igazgatója**

KÁLVINISTA SZEMLE

A Szlovákiai Református Keresztyén Egyház hivatalos lapja. Kiadja a Zsinati Elnökség (Jókai u. 34, 945 01 Komárno). Megjelenik havonta.

Főszerkesztő: Fazekas László
Szerkesztő: A. Kis Béla

Titkár és lapterjesztő: Kis Lucia
Előfizethető a szerkesztőség címen és a református lelkesi hivatalokban.
Előfizetési díj: egy évre 4,20 euró.

A lapterjesztést a szerkesztőség végzi:
930 10 Dolný Štál (Alistál) 386.

E-mail: akisbela@ba.telecom.sk
Telefon: **031/55 90 141** (egyben fax és üzenetrögzítő is)

A kéziratokat nem őrizzük meg, nem küldjük vissza, rövidítésük és szerkesztésük jogát fenntartjuk.

Nyomdai előkészítés: A. Kis Béla
Nyomja: Reproffset, Dunaszerdahely
ISSN: 1335-7298

Nyilvántartási szám: EV 3628/09